

Διαβάστε σήμερα:

- 04** Βιτόριο Στοράρο στα Μουσεία Φωτογραφίας και Κινηματογράφου, Ντην Ταβουλάρης στο Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Τέχνη και Κινηματογράφος στο Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης και Νίκος Παπατάκης στο Αλατζά Ιμαρέτ, οι εκθέσεις του Φεστιβάλ
- 05** Για τη δουλειά του, τη συνεργασία του με τους σκηνοθέτες, το Χόλιγουντ, τις ανεξάρτητες παραγωγές και την ελληνική του καταγωγή μας μιλά ο Ντην Ταβουλάρης
- 06** *Face addict* του Edo Bertoglio και *Ένα τέλειο ζευγάρι* του Nobuhiko Suwa στις Ειδικές Προβολές, και *Garplastum* του Alexey German Jr. στα Εκτός Συνταγισμού
- 07** *Play* της Alicia Scherson και *Στα παρασκίνια* της Emmanuele Bercof στο Διεθνές Διαγωνιστικό
- 09** *Μνήμη χρυσόψαρου* η ταινία στο Νέο Ιρλανδέζικο Κινηματογράφο και *Είμαι ο άγγελος του θανάτου* στο Νέο Δανέζικο Κινηματογράφο
- 10** Ο *Κρόνος* του Guillermo del Toro και *Μόνο με το ταίρι σου* του Alfonso Cuaron στο Μεξικάνικο Κινηματογράφο
- 12** Ο Bernard Émond, σκηνοθέτης της ταινίας *Παράκληση* στις Ημέρες Ανεξαρτησίας και οι ταινίες της ημέρας
- 13** Christoph Hochhäusler: Ο σκηνοθέτης της ταινίας *Low Profile* σε Πρώτο Πλάνο
- 15** Ο σκηνοθέτης Γρηγόρης Καραντινάκης, οι σεναριογράφοι Δημήτρης Βάκης και Γιώργος Μακρής και ο μουσικός Νίκος Πλατύραχος μιλούν για την ταινία *Η καρδιά του Χαρίτωνα*
- 16** *Η γυναίκα είναι...* σκληρός άνθρωπος του Αντώνη Καφετζόπουλου, *Λιούμνη* της Λάγιας Γούργου και *Η νοσταλγός* της Ελένης Αλεξανδράκη στον Ελληνικό Κινηματογράφο 2005
- 17** Η σκηνοθέτης Λουκία Ρικάκη και ο μουσικός Κωστής Ζευγαδής μιλούν για το ντοκιμαντέρ *Ο Άλλος*
- 21** *Τι είναι ένας άντρας χωρίς μουστάκι* από την Κροατία και η *Λόλα* και ο *Μπιλιντικίντ* και *Δύο κορίτσια* του Kutlug Ataman στις Ματιές στα Βαλκάνια
- 22** Fest Forward: The 46th International Thessaloniki Film Festival in english

Με μια ατμόσφαιρα απόλυτα κινηματογραφική: Η ταινία του Χου Χσιάο-χσεν *Καφέ Λιμιέρ* ξεκινάει δείχνοντας (από το εσωτερικό ενός διαμερίσματος) μια νεαρή γυναίκα να στέκεται όρθια και με την πλάτη στραμμένη στην κάμερα, μπροστά σε μια ανοιχτή τζαμπορτα και ν' απλώνει πλυμένα ρούχα, που βγάζει από μια πλαστική τσάντα, και να χτυπάει το κινητό της τηλέφωνο, να το παίρνει και να μιλάει, καθώς εξακολουθεί ν' απλώνει τα ρούχα της. Μετά ακούγεται μια γυναικεία φωνή off να την καλεί με το όνομά της, Γιόκο, να τη ρωτάει αν γύρισε από την Ταϊβάν και η Γιόκο διακόπτει το τηλεφώνημα και βγαίνει από το κάδρο, χαιρετάει τη γυναίκα, επιστρέφει και παίρνει ένα κουτί και ξαναβγαίνει (εκτός οπτικού πεδίου) για να δώσει το κουτί στη γυναίκα, μετά επιστρέφει και συνεχίζει τη συνομιλία στο τηλέφωνο χαλαρά. Ώσπου χαιρετάει και το κλείνει και το πλάνο (μονόπλανο 3,5 περίπου λεπτών) σβήνει σε μαύρο. Τίποτα ιδιαίτερα σημαντικό δεν φαίνεται να συμβαίνει στο πλάνο αυτό, όπως άλλωστε και σε ολόκληρη την ταινία. Κι όμως, αυτό το μονόπλανο είναι εκτός από μια τέλεια εισαγωγική σκηνή (σε σχέση με τα όσα θα ακολουθήσουν ως αφήγηση και ατμόσφαιρα), και μια αυτόνομη κινηματογραφική «οντότητα», ένα πλάνο μοναδικής και ξεκάθαρης εκφραστικότητας: είναι –πώς αλλιώς να το πω;– Κινηματογράφος εκατό τοις εκατό! Δεν ξέρω πώς και γιατί, ίσως μερικοί άνθρωποι έχουν αυτό το «κάτι» όσον αφορά σε μια

τέχνη, το «μάτι» στην προκειμένη περίπτωση, που τους ξεχωρίζει από όλους τους άλλους. Έτσι, μπορεί ταινίες που αποτελούν τη μνήμη της Ταϊβάν, όπως *Ο μάστορας του κουκλοθέατρου*, *Η πόλη της θλίψης* και *Καλοί άνδρες, καλές γυναίκες* ή σύλληψης του τρόπου που αλλάζουν τα πράγματα σήμερα στην Ταϊβάν, όπως *Goodbye South, Goodbye*, *Οι εραστές της χιλιετίας* και *Καφέ Λιμιέρ*, να μην αφορούν ως θέματα πολλούς θεατές, αλλά ως κινηματογράφος αφορά τον κάθε σινεφίλ που αγαπά και σαγηνεύεται από τον τρόπο έκφρασης του κινηματογράφου. Και προπαντός αυτή τη μοναδική –κάθε φορά που προκύπτει αυθεντική– ατμόσφαιρά του. Όπως λέει και ο Χου: «Όταν δεν μιλάς άμεσα, δημιουργείται μια ατμόσφαιρα, και για μένα αυτή η ατμόσφαιρα είναι πολύ σημαντική. Η ατμόσφαιρα είναι το δράμα, η ένταση.» Το έπιασες;

του Σωτήρη Ζήκου

Χου Χσιάο-Χσιέν

“Γενικά ο τρόπος που μου αρέσει να εκφράζομαι στο σινεμά δεν είναι άμεσος. Είναι υπαινικτικός –ακόμα και αφηρημένος, έως και ασαφής. Μπορείς να ανοίξεις έναν ολόκληρο χώρο της φαντασίας χωρίς να το πεις. Μέσα από τη δομή και τη φόρμα, αυτό μου αρέσει.”

Χου Hsiao-hsien

46th Thessaloniki International Film Festival

Το Jameson πρωταγωνιστεί στο 46ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

στις 18-27 Νοεμβρίου 2005 • www.filmfestival.gr

www.jameson.gr

Μαγικές εικόνες που έρχονται να δώσουν μια άλλη διάσταση στην καθημερινότητά μας. 46ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Η έμπνευση παίρνει δεκάδες μορφές και γίνεται δημιουργία σε μια πόλη που γιορτάζει. Το Jameson, χορηγός των «Βραβείων Κοινού καλύτερης Ξένης και Ελληνικής ταινίας» υποστηρίζει δυναμικά αυτή τη μεγάλη εκδήλωση. Εσείς απλά, ζηήστε στον μαγικό κόσμο του κινηματογράφου και απολαύστε ξεχωριστές στιγμές, παρέα με το Jameson.

THERE'S SOMETHING ABOUT JAMESON

Απολαύστε υπεύθυνα

ΧΟΡΗΓΟΣ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

	ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	Α' ΠΡΟΒ	Β' ΠΡΟΒ	ΤΕΛΙΚΗ
ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ	1. Play			
	2. Backstage			
	3. Βορινές πολιτείες			
	4. Κινέττα			
	5. Άνθρωπος σπρώχνει καρότσι			
	6. Καρπός στα στάχια			
	7. Ερωτευμένοι			
	8. Αίμα			
	9. Πώς περνάν οι ώρες			
	10. Γλυκιά μνήμη			
	11. Μια νύχτα			
	12. Το κορίτσι ταξιδιώτης			
	13. Μαύρη βούρτσα			
	14. Η ευτυχία του άλλου			
ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2005	1. Ο Άλλος			
	2. Η νοσταλγός			
	3. Η γυναίκα είναι... σκληρός άνθρωπος			
	4. Η χορωδία του Χαρίωνα			
	5. Λιούμπη			
	6. Κινέττα			
	7. Το Κακό			
	8. Το πήδημα του Κατσαντώνη			
	9. Λουκουμάδες με μέλι			
	10. Η εύκολη Λία			
	11. Το όνειρο του Ικάρου			
	12. Black μπέεε...			
	13. Όμηρος			
	14. Εκτός σχεδίου			
	15. Τσίου...			
	16. Θυμάμαι			
	17. Buzzz			
	18. Το όνειρο του σκύλου			
	19. Κακολύρι			
	20. Γλυκιά μνήμη			
	21. Η πόλη των θαυμάτων			
	22. Αγρόπνια			
	23. Γαλάζιο φόρεμα			
	24. Υποβρύχιος έρωτας			
	25. The zero years			
	26. Η καρδιά του κτήνους			
	27. Κι αν φύγω θα ξανάρθω			
ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ	1. Από τάφο σε τάφο	3,412		
	2. Τι είναι ένας άντρας χωρίς μουστάκι;			
	3. Δύο κορίτσια			
	4. Απώλεσθέντα			
	5. Η οδύσσεια του κυρίου Λαζαρέσκου			
	6. Η πτώση του αγγέλου			
	7. Lady Zee			
	8. Κορώνα-γράμματα			
	9. Ο Κοκούμι			
	10. Πήγαινε δυτικά			
	11. Kontakt			
	12. Ρίνα			
	13. Ο ήχος της πόλης			

Το ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ JAMESON απονέμεται σε μία ελληνική ταινία που συμμετέχει στο 46ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και σε μία ξένη ή ελληνική ταινία που προβάλλεται στο πλαίσιο του Διεθνούς Διαγωνιστικού προγράμματος. Το ίδιο βραβείο θα απονεμηθεί και σε μία ταινία που προβάλλεται στο πλαίσιο του προγράμματος «Ματιές στα Βαλκάνια». Οι συμμετοχές των ταινιών είναι αυτές που, κατά σειρά προβολής, αναφέρονται παραπάνω. Οι βαθμολογίες για τις τελευταίες προβολές κάθε ημέρας θα δημοσιεύονται στο επόμενο φύλλο.

Το 46ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης ευχαριστεί τον Όμιλο EUROMEDICA για την πολύτιμη βοήθειά του

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ • ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ 46ου ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 173 • ΣΑΒΒΑΤΟ 19 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2005

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΥΖΑΚΗ • ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΡΗΓΟΡΑΙΔΟΥ, ΟΛΓΑ ΚΟΖΑΤΗ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΝΤΣΕ, ΕΛΙΝΤΑ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΠΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΒΟΣ, ΣΩΤΗΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΣ,

ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΡΗΤΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ • ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ: ΓΕΩΡΓΙΑ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ • ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ: ΘΑΝΟΣ ΜΠΑΚΡΑΤΣΑΣ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΡΙΔΗΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΜΟΤΙΟΝ ΤΕΑΜ • ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΤΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ • website: www.filmfestival.gr • e-mail: press@filmfestival.gr

Οι εκθέσεις του 46ου Φεστιβάλ

Οι εκθέσεις του 46ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Θεσσαλονίκης, αν και αυτόνομα καλλιτεχνικά γεγονότα, συμπληρώνουν και αναδεικνύουν τα κινηματογραφικά αφιερώματα, ενώ παράλληλα δίνουν την ευκαιρία να αποκαλυφθούν διαστάσεις της κινηματογραφικής τέχνης πέρα από αυτές που φανερώνονται στην οθόνη.

Έτσι, στο πλαίσιο των παράλληλων εκδηλώσεων, το Φεστιβάλ έχει φέτος την τιμή να φιλοξενήσει τέσσερις εκθέσεις σημαντικών δημιουργών. Πρόκειται για την έκθεση επεξεργασμένης φωτογραφίας έργων του

διάσημου κινηματογραφιστή Βιτόριο Στοράρο, με τίτλο Γράφοντας με το φως, την έκθεση μακετών, αρχιτεκτονικών σχεδίων και έργων ζωγραφικής του διάσημου σκηνογράφου Ντην Ταβουλάρης, την έκθεση Κινούμενες Εικόνες: Τέχνη και Κινηματογράφος στη Ρωσική Πρωτοπορία από την περίφημη Συλλογή Κωστάκη (1910-1930) του Κρατικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης και, τέλος, την έκθεση φωτογραφιών και ντοκουμέντων από τη ζωή και το έργο του Νίκου Παπατάκη, με τίτλο Νίκος Παπατάκης: Η Διασπορά και η Γλώσσα του Σώματος, με υλικό που προέρχεται από το αρχείο του Γιάννη Κονταξόπουλου.

ΒΙΤΟΡΙΟ ΣΤΟΡΑΡΟ: ΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΜΕ ΦΩΣ
Μουσείο Φωτογραφίας Θεσσαλονίκης & Μουσείο Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης
Διάρκεια έκθεσης: 19 Νοεμβρίου – 30 Δεκεμβρίου 2005

Εγκατάσταση έκθεσης: Φραντσέσκα Στοράρο
Συνεργασία: Άννα Θ. Μηλώση

Η έκθεση επεξεργασμένης φωτογραφίας με έργα του Βιτόριο Στοράρο, που θα φιλοξενηθεί στους χώρους του Μουσείου Κινηματογράφου και του Μουσείου Φωτογραφίας, τιτλοφορείται Γράφοντας με το φως και περιλαμβάνει περισσότερες από 150 εικόνες, πολλές σε γιγαντιαία κλίμακα. Με τη φωτογραφική αυτή έκθεση (διπλοτυπίες που παντρεύουν τη φωτογραφία με τον κινηματογράφο), ο Βιτόριο Στοράρο ολοκλήρωσε τη μελέτη του Γράφοντας με το Φως, που χωρίζεται σε τρία μέρη, το Φως, το Χρώμα και τα Στοιχεία της φύσης, όλα αναπόσπαστα στοιχεία της δουλειάς του. Οι φωτογραφίες που παρουσιάζονται στην έκθεση αποτελούν στην πραγματικότητα ένα κομμάτι της έρευνας που διεξήγαγε ο Στοράρο, σε 40 περίπου ταινίες, πάνω στη γλώσσα της φωτογραφικής και της κινηματογραφικής εικόνας. Με την έκθεση αυτή, η οποία παρουσιάζει τόσο τεχνικό όσο και αισθητικό ενδια-

φέρον, ο Στοράρο αυτοπροσδιορίζεται ως ένας παραμυθάς, ο οποίος αφηγείται ιστορίες με πρώτη ύλη τη «σταθερή» εικόνα. Η φωτογραφία του Στοράρο, παρότι αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της ταινίας, έχει τη δική της αυτόνομη καλλιτεχνική αξία. Η χρήση της διπλοτυπίας δίνει στον επισκέπτη την αίσθηση της ατμόσφαιρας της ταινίας. Το νοερό ταξίδι στο χρόνο που προτείνει ο δημιουργός περιλαμβάνει τρεις σταθμούς: το παρελθόν, «το πέρασμα από το σκοτάδι στο φως», το παρόν, «το πέρασμα από το κόκκινο στο μωβ», και το μέλλον, «από την ύλη στην ενέργεια». Σκοπός της έκθεσης, όπως μαρτυρά κι ο τίτλος της, «Γράφοντας με Φως» είναι να

αποτυπώσει την κυριολεκτική σημασία της λέξης «φωτο-γραφία». Αναλυτικότερα, στην έκθεση παρουσιάζονται συνολικά 115 πρωτότυπες κινηματογραφικές φωτογραφίες, οι οποίες στηρίζονται πάνω σε 156 φωτισμένα τρίποδα, 38 αντίγραφα (σε καμβά) εικαστικών έργων που ενέπνευσαν τον Στοράρο, καθώς και τρεις φωτογραφίες των εξωφύλλων ολόκληρου του προγράμματος.

ΝΤΗΝ ΤΑΒΟΥΛΑΡΗΣ

Ιδέα, σκεπτικό, εκτέλεση: Αττική Πολιτιστική Εταιρεία, σε συμπαραγωγή με το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και το Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης.

Στό Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης
Διάρκεια έκθεσης: 18 Νοεμβρίου 2005 - 10 Ιανουαρίου 2006

Η έκθεση του διάσημου σκηνογράφου Ντην Ταβουλάρης, που θα φιλοξενηθεί στο Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, φωτίζει την πορεία της πολύχρονης συνεργασίας του με τον σκηνοθέτη Φράνσις Φορντ Κόπολα. Βραβευμένος με Όσκαρ Καλλιτεχνικής Διεύθυνσης για την ταινία *Νονός 2* του Φράνσις Φορντ Κόπολα και τέσσερις φορές υποψήφιος (*The Brink's Job* του Γουίλιαμ Φρίντκιν, *Αποκάλυψη τώρα*, *Τάκερ: ο άνθρωπος και το όνειρό του* και *Ο Νονός 3*, του Κόπολα), ο Ντην Ταβουλάρης έχει υπογράψει τη σκηνογραφία του *Μπόνι και Κλάιντ* και της *Ένατης πύλης*, μεταξύ πολλών άλλων ταινιών. Σ' αυτήν την πρώτη παγκοσμίως έκθεση που διοργανώνεται με το έργο του Ταβουλάρης θα παρουσιαστούν storyboards των ταινιών, σκίτσα, αρχιτεκτονικά σχέδια και μακέτες σκηνικών σε χαρτί ικνογραφίας, σχέδια κοστούμιών, καθώς και έργα ζωγραφικής του ίδιου. Την έκθεση θα συμπληρώνει προβολή αποσπασμάτων από τις ταινίες του, γεγονός που θα δώσει την ευκαιρία στον επισκέπτη να βιώσει τη διαδικασία της δημιουργίας από τη σύλληψη, στο πρώτο σκίτσο μέχρι το τελικό προϊόν, δηλαδή την κινούμενη εικόνα.

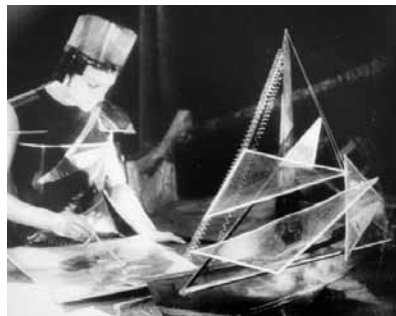

Κινούμενες Εικόνες: Τέχνη και Κινηματογράφος στη Ρωσική Πρωτοπορία

Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης - Αποθήκη Β1, Λιμάνι
Διάρκεια έκθεσης: 19 Νοεμβρίου – 13 Δεκεμβρίου 2005

Επιμέλεια έκθεσης: Μιλτιάδης Παπανικολάου
Συντονισμός: Μαρία Τσαντσάνογλου
Σε συμπαραγωγή με το Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης

Στη Ρωσία των δεκαετιών 1910-1920 ο κινηματογράφος τροφοδότησε τους εκπροσώπους της ρωσικής πρωτοπορίας. Οι θεωρίες του Καζιμίρ Μαλέβιτς για τον κινηματογράφο, η κινηματογραφική δραστηριότητα του Αλεξάντερ Ρότσενκο και της Βαρβάρα Στεπάνοβα αλλά και του φουτουριστή ποιητή, ζωγράφου και σκηνοθέτη Βλαντίμιρ Μαγιακόφσκι είναι μερικά από τα σημεία αναφοράς για τους καλλιτέχνες. Στην έκθεση θα παρουσιαστούν αποκτήματα της Συλλογής Κωστάκη: κυβοφουτουριστικές μελέτες καλλιτεχνών για την απόδοση της κίνησης και για την οργανική κίνηση, σχέδια που βασίζονται σε κινηματογραφικές πρακτικές, κινηματογραφικά περιοδικά, μελέτες κατασκευών με οπτικο-ακουστική λειτουργία του κονστрукτιβιστή καλλιτέχνη Γκούσταβ Κλουύτς, καθώς και λιθογραφικές ανατυπώσεις σχεδίων και storyboards του πρωτοπόρου σκηνοθέτη Σεργκέι Αϊζενστάιν. Η έκθεση θα συνοδεύεται από προβολές ταινιών της εποχής.

Νίκος Παπατάκης: Η Διασπορά και η Κραυγή του Σώματος

Έκθεση φωτογραφιών και ντοκουμέντων από το αρχείο του Γιάννη Κονταξόπουλου

Επιμέλεια έκθεσης - σκηνογραφία: Μάριον Ιγγλέση

Το αφιέρωμα στον σκηνοθέτη Νίκο Παπατάκη συμπληρώνει η έκθεση φωτογραφιών και ντοκουμέντων (επιστολές, σεμινάρια, περιοδικά, αφίσες, κλπ) για τον κινηματογράφο του από το αρχείο του Γιάννη Κονταξόπουλου, η οποία θα συνοδεύεται από την προβολή in situ ενός ντοκιμαντέρ για τον σκηνοθέτη. Τα εγκαίνια της έκθεσης θα γίνουν κατά τη διάρκεια του Φεστιβάλ. Οι εικόνες στον κόσμο του Παπατάκη κινούνται, χορεύουν, αιωρούνται, σαν αστέρια στον ουρανό. Με τον τρόπο αυτό αποτυπώνεται σε μία εικαστική έκθεση η φύση του κινηματογράφου. Αν εξαιρέσουμε τις αφίσες και τα ντοκουμέντα, όλες οι φωτογραφίες της έκθεσης είναι καρέ των ταινιών του Νίκου Παπατάκη. Προσπαθούν να ψιθυρίσουν στον επισκέπτη τη λεπτομέρεια αυτών των πλάνων και τη μεγάλη πλαστική τους αξία. *Οι Άβυσσοι, οι Βοσκοί* ή *ο Ισορροπιστές* του Παπατάκη συγγενεύουν εικαστικά με τη *Βιριδιάνη*, τη *Γη χωρίς ψωμί* του Bunuel ή τον αισθησιακό *Καβατζή* του Fassbinder.

Πολύ χαρούμενος που βρίσκεται για δεύτερη φορά εδώ (υπήρξε μέλος της Κριτικής Επιτροπής στο 38ο), ο Dean Tavoularis μιλάει για την καριέρα του στον κινηματογράφο, τις συνεργασίες του αλλά και την αγάπη του για τη ζωγραφική. Η έκθεση φιλοξενείται στο Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης έως τις 10 Ιανουαρίου σε συμπαραγωγή της Αττικής Πολιτιστικής Εταιρείας με το Φεστιβάλ και το ΜΜΣΤ.

Ντην Ταβουλάρης

Γιος Ελλήνων μεταναστών στην Αμερική, ο Dean Tavoularis ξεκίνησε την καριέρα του σχεδιάζοντας στα στούντιο του Disney. Στη συνέχεια ως σχεδιαστής παραγωγής και σκηνογράφος έκανε πάνω από 30 ταινίες και συνεργάστηκε με μεγάλους σκηνοθέτες: Antonioni, Penn, Coppola, Wenders, Freidkin, Polanski. Καλλιτέχνης με πολύπλευρο ταλέντο, τιμήθηκε με Όσκαρ για την ταινία Νονός II ενώ προτάθηκε για το βραβείο άλλες τέσσερις φορές με τις ταινίες Apocalypse now, The Brink's Job, Tucker, Godfather II. Ο Dean Tavoularis, λοιπόν, ήρθε στο Φεστιβάλ αυτή τη φορά ως ζωγράφος για να παρουσιάσει τα έργα του για πρώτη φορά παγκοσμίως. Πρόκειται για σκίτσα, storyboards των ταινιών, σχέδια κοστουμιών αλλά και έργα ζωγραφικής του ίδιου.

Η έμπνευση

Αυτό φυσικά που με καθοδηγεί είναι το σενάριο. Διαβάζοντάς το σου έρχονται στο μυαλό σκηνές που είναι πραγματικά συναρπαστικές. Υπάρχουν όμως και άλλα πράγματα που μπορούν να με εμπνεύσουν όπως οι οδηγίες του σκηνοθέτη, οι ηθοποιοί, η μουσική ή κάποιοι άλλοι άνθρωποι που δουλεύουν για την ταινία. Πριν διαβάσω το σενάριο μπορεί να είναι απλά κάτι που θα μου πει τυχαία κάποιος.

Hollywood και ανεξάρτητες παραγωγές

Δεν νομίζω ότι στο Hollywood αγνοούν τις ανεξάρτητες παραγωγές. Αντίθετα, προσπαθούν να ενθαρρύνουν τον ανεξάρτητο κινηματογράφο. Για παράδειγμα είδαμε ταινίες σαν το *Sideways* ή το *Monster*. Τα στούντιο κάνουν αυτόν το διαχωρισμό σε σχέση με το budget. Βέβαια υπάρχει μια τάση να χρησιμοποιούμε τη λέξη Hollywood αναφερόμενοι σε κάτι αρνητικό. Το αρνητικό που έχει το Hollywood είναι αυτό που υπάρχει και οπουδήποτε αλλού στον κόσμο, επικεντρώνεται δηλαδή στην εμπορικότητα. Έχω κατά καιρούς δηλώσει ότι δεν θα ήθελα να δουλεύω σε υπερπαραγωγές. Δεν αρνούμαι όμως ότι πρέπει να υπάρχουν και αυτές οι ταινίες. Μου φαίνεται πως θα ήταν καταστροφικό αν υπήρχαν μόνο ταινίες του Bergman. Το κακό είναι ότι οι υπερπαραγωγές απευθύνονται σε ένα κοινό ηλικίας 8-18 ετών. Γενικά, κοιτώντας την εφημερίδα διαπιστώνεις ότι είναι πολύ δύσκολο να βρεις ένα ντοκιμαντέρ ή μια ταινία που μπορεί να ικανοποιήσει έναν ενήλικα.

Αντιπολεμικές ταινίες

Γίνονται αντιπολεμικές ταινίες σήμερα. Πρόσφατα είδα μια από την Αργεντινή, το *Enlightened by fire* σχετικά με τον πόλεμο και τη διαφθορά. Ο πόλεμος δεν είναι κάτι που αφορά μόνο τους αμερικανούς αλλά ολόκληρη την ανθρωπότητα. Γι' αυτό ο κινηματογράφος μπορεί να διδάξει. Η μεγάλη μας σωτηρία είναι η εκπαίδευσή μας και ο κινηματογράφος είναι μέρος της εκπαιδευτικής διαδικασίας. Είναι πολύ καλύτερο μέσο για τα παιδιά απ' ό,τι ένας

άκαμπος καθηγητής που διδάσκει τις αξίες και την ηθική.

Ζωγραφική και σκηνογραφία

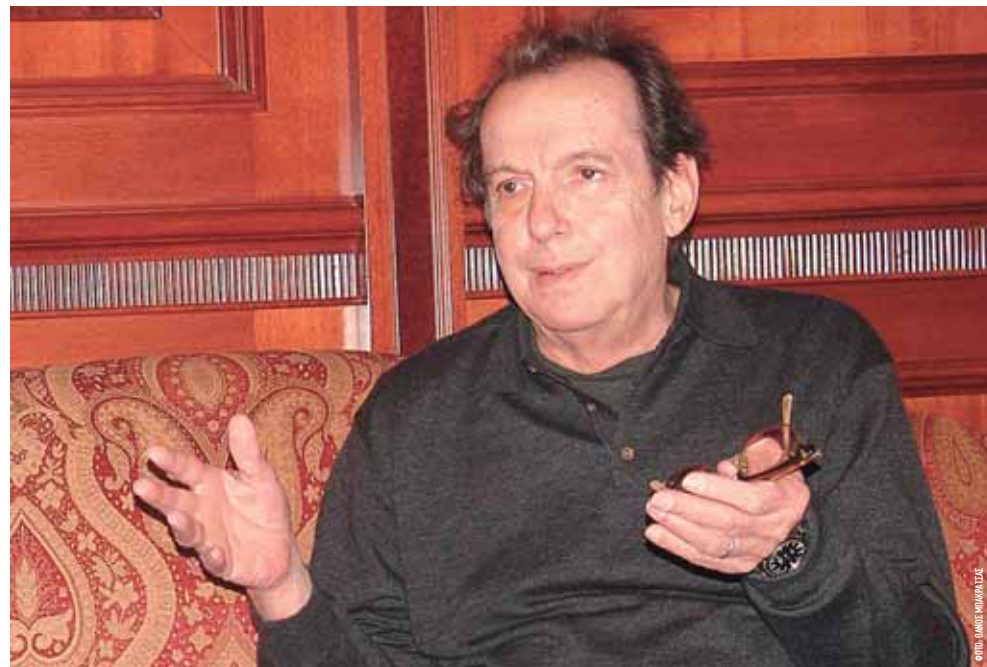
Στη ζωγραφική έχεις μια ιδέα την οποία καλείσαι να εκτελέσεις. Στον κινηματογράφο πρέπει να την ανακαλύψεις, να αφιερώσεις πολύ χρόνο και σκέψη στο πώς αυτή η ιδέα θα υλοποιηθεί. Πλέον υπάρχει ένα σύστημα, όπου μεσολαμβάνουν συσκέψεις, προϋπολογισμοί, προγραμματισμός αλλά και η προσπάθεια να πείσεις τους άλλους γι' αυτό που έχεις στο μυαλό σου. Είναι, λοιπόν, μια μεγάλη διαδικασία που βασίζεται σ' αυτήν την ιδέα. Δεν έχεις την εξουσία να πεις κάνε αυτό ή εκείνο. Πρέπει για παράδειγμα να συζητήσεις πρώτα πόσο θα κοστίσει. Τώρα μ' αρέσει περισσότερο να ζωγραφίζω. Δεν υπάρχει το άγχος που υπάρχει στην προετοιμασία μιας ταινίας. Στον κινηματογράφο το θέμα δεν είναι απλά αν θα αρέσει το αποτέλεσμα στον σκηνοθέτη αλλά και αν η ταινία θα έχει επιτυχία. Αντίθετα, από την άλλη πλευρά, κανένας ζωγράφος δεν νοιάζεται πραγματικά για τη γνώμη των άλλων. Η ζωγραφική δεν έχει να κάνει με την εμπορικότητα.

Συνεργασία με σκηνοθέτες

Δεν είχα ποτέ σοβαρή διαφωνία με κάποιον σκηνοθέτη. Θα έλεγα ότι ήμουν πολύ τυχερός με αυτούς που συνεργάστηκα. Οι μεγάλοι σκηνοθέτες έχουν γενικά τη φήμη ότι είναι πολύ σκληροί και απαιτητικοί. Εγώ όμως δεν τους είδα έτσι. Ξέρουν τι θέλουν για την ταινία και νιώθω μεγάλη σιγουριά να δουλεύω με κάποιον που γνωρίζει ξεκάθαρα τι θέλει. Στην αρχή της ταινίας, όσο πιο πολύ συζητάς τόσο ξεκαθαρίζουν τα πράγματα. Το χειρότερο σε κάθε είδους δημιουργία είναι η θολή εικόνα για το αποτέλεσμα. Με το να εκφράζει ο σκηνοθέτης αυτό ακριβώς που θέλει, τα πράγματα γίνονται πιο εύκολα, σε σχέση με κάποιον που δεν είναι σίγουρος και ζητάει τη γνώμη σου και μετά όταν προτείνεις κάτι δεν του αρέσει.

Η πιο σημαντική στιγμή

Έχω κάνει πολλές ταινίες και όταν με ρωτάνε ποια μ' αρέσει περισσότερο δεν θυμάμαι. Α-

“Με το να εκφράζει ο σκηνοθέτης αυτό ακριβώς που θέλει, τα πράγματα γίνονται πιο εύκολα, σε σχέση με κάποιον που δεν είναι σίγουρος και ζητάει τη γνώμη σου και μετά, όταν προτείνεις κάτι, δεν του αρέσει.”

φού όμως μ' έχουν ρωτήσει τόσες πολλές φορές σκέφτηκα, πως αυτές που είχαν ενδιαφέρον ήταν οι ταινίες *Peggy Sue got married*, *Rumble fish*, *Tucker: the man and his dream*. Παραδόξως ταινίες όπως ο *Νονός*, η *Αποκάλυψη* ή το *Zabriskie point* και το *Bonnie and Clyde* δεν μου έρχονται στο μυαλό.

Σημασία στη λεπτομέρεια

Έχω εμμονή με τη λεπτομέρεια. Στην *Αποκάλυψη* με τον βοηθό μου Angelo Graham κόβαμε τα μαλλιά των ηθοποιών ή βάφαμε τα άλογα με το χρώμα και τον τρόπο που θα χρησιμοποιούσαν οι άνθρωποι που ζουν εκεί. Τα χρώματα πρέπει να επιλέγονται από το περιβάλλον τους. Πάλεψα με τους make-up artists για να μην χρησιμοποιήσουν τα χρώματα που είχαν φέρει από το Hollywood αλλά αυτά που βρήκαν στους χώρους των γυρισμάτων. Κάποιος αρχιτέκτονας είπε πως ο θεός είναι στις λεπτομέρειες. Αν πεις για κάτι πως είναι λεπτομέρεια, δηλαδή όχι κάτι σημαντικό, τότε δεν θα κάνεις ποτέ αυτό ακριβώς που θέλεις. Για μένα και τα μικρά και τα μεγάλα έχουν την ίδια σημασία. Για παράδειγμα, ένα αντικείμενο που σου φαίνεται μικρό, στην οθόνη μπορεί να φαίνεται τερά-

στιο. Υπάρχουν και πολλές λεπτομέρειες που δεν είναι ορατές όπως το να βάλεις πράγματα σε μια ντουλάπα ή ένα συρτάρι τα οποία θα δει μόνο ο ηθοποιός. Ή το να βάλεις κλειδιά στην τσέπη του, άσχετα αν δε θα ανοίξει καμιά πόρτα. Όλοι έχουν κλειδιά ή πορτοφόλι στην πραγματικότητα. Έτσι νομίζω η ερμηνεία του ηθοποιού γίνεται καλύτερη.

Τα βραβεία

Το βραβείο δεν πρέπει να θεωρείται ως κάτι σημαντικό για έναν καλλιτέχνη. Απλά κάποιος θεωρούν ότι έκανες κάτι καλό και σου δίνουν ένα βραβείο. Δεν το υποτιμώ, αντιθέτως εκτιμώ κάθε τέτοιου είδους αναγνώριση. Απλά δεν ζω γι' αυτό.

Ελληνική καταγωγή

Όταν ήμουν μικρός όλα γύρω μου θύμιζαν Ελλάδα. Οι γιορτές, οι συγγενείς, τα πάντα. Οι γονείς μου άλλωστε γεννήθηκαν στη Μάνη. Όταν πήγα σχολείο δεν μιλούσα καν αγγλικά. Ομολογώ ότι θα ήθελα να έχω ένα σπίτι στην Ελλάδα, στη Μάνη ας πούμε, για να έρχομαι πιο συχνά.

Συνέντευξη: Όλγα Κοζάτη

Garpastum

του Alexey German Jr. (Ρωσία, 2005)

Δύο αδέρφια και το κοινό τους πάθος για το ποδόσφαιρο. Το γύρισμα της Ιστορίας με φόντο την Αγία Πετρούπολη του 1914. Η παραμονή του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου και τα προμηνύματα της Οκτωβριανής Επανάστασης. Μια λατινική λέξη, το *Garpastum*, που εξηγεί την πανάρχαια καταγωγή του ποδοσφαίρου στους Κινέζους και τους Σπαρτιάτες. Αυτά είναι περίπου τα συστατικά της δεύτερης ταινίας του 29χρονου Αλεξέι Γκέρμαν Jr., που με το σπαρακτικό πολεμικό του δράμα *Τελευταίο Τραίνο* (Χρυσός Αλέξανδρος στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, 2003) φανέρωσε έναν χαρισματικό και σπάνια ώριμο για την ηλικία του κινηματογραφιστή.

Το ίδιο ψηλά παραμένει ο πήχης και στο *Garpastum*, ένα ιδιότυπο μίγμα οικογενειακού δράματος, ιστορικής τοιχογραφίας αλλά και αθλητικής ταινίας, που αν και αναφέρεται στο μακρινό παρελθόν δείχνει εξαιρετικά μοντέρνο. Πώς τα καταφέρνει;

Πρώτα, το στόρι. Ο ευγενικός αλλά επηρμένος Αντρέι και ο πειθαρχημένος αδελφός του, Νικολάι, μοιράζονται το ίδιο μικρό δωμάτιο στο σπίτι του θείου τους, μετά το θάνατο της μητέρας τους και την αρρώστια του πατέρα τους, προστάτη των σπορ και ιδιαίτερα της μπάλας. Απ' αυτόν κληρονόμησαν την αγάπη για το παιχνίδι, το οποίο εξασκούν με την πρώτη ευκαιρία στους δρόμους της Αγίας Πετρούπολης. Κάποια στιγμή, μαζί με τους φίλους τους Σουστ και Φάτσο, καταστρώνουν ένα σχέδιο να αγοράσουν ένα χωράφι και να φτιάξουν τη δική τους ομάδα. Για να το χρηματοδοτήσουν, αρχίζουν να παίζουν μπάλα για χρήματα με λιμενεργάτες, μαθητές, παιδιά που μοιράζουν εφημερίδες ακόμα και ιεροδιδάσκαλους. Στο μεταξύ, ο καθένας ζει τη δική του μικρή ερωτική ιστορία. Μέχρι τη στιγμή που τα δραματικά ιστορικά γεγονότα της εποχής θα ανατρέψουν τα όνειρά τους. Γραμμένο από τον κινηματογραφικό παραγωγό, αθλητικογράφο και ειδικό του ποδοσφαίρου Alexander Vaynshteyn (με τη συνεργασία του Oleg Antonov και τη συμβολή του ίδιου του σκηνοθέτη), το σενάριο του *Garpastum* ξεκίνησε ως ένας φόρος τιμής στους Σοβιετικούς θρύλους των γηπέδων του 20ού αιώνα, τους αδελφούς Starostin, για να εξελιχθεί αργότερα στο ψυχογράφημα μιας ολόκληρης εποχής. Η ταινία ξεκινάει με τη δολοφονία του αρχιδούκα Φρανς Φέρντιναντ στο Σαράγεβο, συναντάει διάσημα πρόσωπα της σοβιετικής «Silver Age» στα αβαντ-γκαρντ φιλολογικά σαλόνια της εποχής (όπως τον ποιητή Αλεξάντερ Μπλοκ και την Άννα Αχμάτοβα) και στο τέλος προαναγγέλει την πτώση της Ρωσικής Αυτοκρατορίας, χωρίς όμως να σταματάει ποτέ να κλωτσάει την μπάλα.

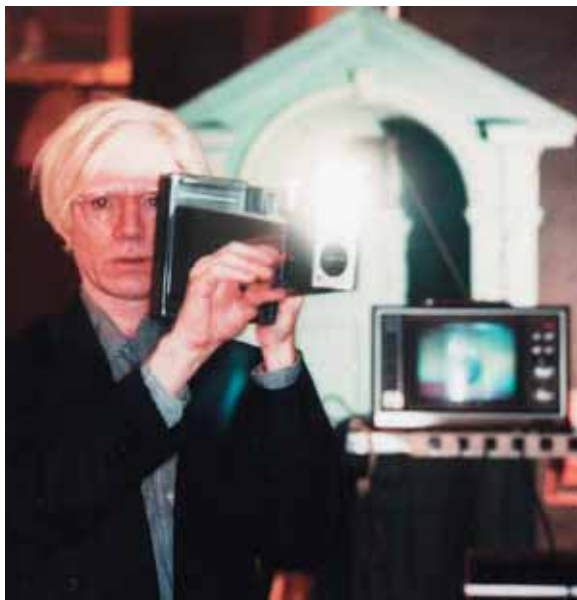
Τζ.Π.

» *Ciné Φρίντα Λιάβνα*, 15:30**Face Addict**

του Edo Bertoglio (Ιταλία-Ελβετία, 2005)

Έντο Μπερτόλιο. Υπήρξε κι αυτός ένα από τα «πρόσωπα» της ανεπανάληπτης καλλιτεχνικής κοινότητας της Νέας Υόρκης στα τέλη του '70 και τις αρχές του '80: cool, hip, όμορφος και ορθάνοικτος σε εμπειρίες. Έφτασε στο Μανχάταν από την Ιταλία κάπου στα μισά των seventies, χρίστηκε από τον Γουώρχολ φωτογράφος μόδας του θρυλικού «Interview», απθανάτισε με το φακό του όλα τα icons της περίφημης «downtown σκηνής», έγινε κολλητός της Ντέμμι Χάρι, του Τζον Λιούρι, του Ζαν-Μισέλ Μπασκιά, κυλίστηκε μαζί με άλλους στα αλκοολικά πατώματα του «Factory», εθίστηκε όπως οι περισσότεροι ομότεχνοί του στα ναρκωτικά, φτάνοντας να ξεδεύει 200 δολάρια για το καθημερινό του «γεύμα» και όταν το πάρτι άρχισε να γίνεται επιφάνεια και καταχνιά, κάποια φίλη τον μάζεψε και τον έστειλε πίσω.

Τώρα, σχεδόν 15 χρόνια μετά, γυμνός από αυταπάτες και ψεύτικους ηρωισμούς, επιστρέφει στον τόπο της άγριας νιότης του για να συνθέσει το πορτραίτο εκείνης της ιλιγγιώδους εποχής, που έγραψε ένα από τα σημαντικότερα κεφάλαια-μυθολογία της σύγχρονης τέχνης κι έστειλε τους καλύτερους νωρίς στην αυτοκαταστροφή και το χαμό, μέσα από ένα βιογραφικό ντοκιμαντέρ-τοιχογραφία του «ένδοξου» παρελθόντος. Το *Face Addict* είναι η προσπάθεια ενός ανθρώπου να ξορκίσει τους δαίμονες του αλλά να κά-

νει μια οδυνηρή βόλτα στις αναμνήσεις που για πολύ καιρό ήθελε να ξεχάσει. Μπλέκοντας προσωπικά ημερολόγια, φωτογραφίες, αρχειακό υλικό βίντεο αλλά και συνεντεύξεις με φίλους καλλιτέχνες-επιζώντες των άγριων καιρών, όπως η Ντέμμι Χάρι, ο Βίκτορ Μπόκρις (συγγραφέας και βιογράφος του Άντι Γουώρχολ), ο Γκλεν Ο' Μπράιεν (ποιητής και συγγραφέας), η στυλίστρια Γουέντι Γουάιτλο, και μουσικές των Τζον Λιούρι, Έβαν Λιούρι, Φράνκο Πιερσάντι, ο Μπερτόλιο ξαναζωντανεύει την μοναδική ατμόσφαιρα εκείνης της «φαντασίας» με την αίσθηση μιας υποσχέσης που δεν εκπληρώθηκε.

Ένα τέλειο ζευγάρι / Un couple parfait

του Nobuhiro Suwa (Ιαπωνία-Γαλλία, 2005)

Το χρονικό ενός προαναγγελθέντος χωρισμού που δυσκολεύεται να εκπληρωθεί, γυρισμένο περίπου σαν ταινία δωματίου, με δύο γαλλόφωνους Ιταλούς ηθοποιούς (την Βαλέρια Μπρούνο Τεντένσκι του περσινού 5x2 και τον Τάουνι Τοντεσκί της ταινίας του Πατρίς Σερό *Ο αδελφός του*) και σκηνοθέτη έναν μετρ της ιαπωνικότητας με γαλλική mentalité. Η παράδοση αυτή κινηματογραφική χειρονομία κερδίζει το φετινό Ειδικό Βραβείο της Επιτροπής στο Φεστιβάλ του Λοκάρνο και ξαναφέρνει στο προσκήνιο την ιδιότυπη περίπτωση Nobuhiro Suwa.

Το *Τέλειο Ζευγάρι* του τίτλου είναι ο Νικολά και η Μαρί. Αυτός αρχιτέκτονας, αυτή φωτογράφος. Μεγάλωσαν και γνωρίστηκαν στο Μπορντό, είναι παντρεμένοι εδώ και 15 χρόνια, αλλά ζουν μόνιμα στη Λισσαβόνα. Ο επικείμενος γάμος δύο παλιών τους φίλων θα τους φέ-

Η παράδοση αυτή κινηματογραφική χειρονομία κερδίζει το φετινό Ειδικό Βραβείο της Επιτροπής στο Φεστιβάλ του Λοκάρνο

ρει για λίγες μέρες στο Παρίσι. Στο δωμάτιο του ξενοδοχείου όπου καταλύουν θα γίνουμε μάρτυρες μιας σχέσης σε αντίστροφη μέτρηση. Χωριστά κρεβάτια, κλειστές πόρτες, ανακριτικές συμπεριφορές, ξαφνικοί καβγάδες, μετέωρες σιωπές, αλληλοκατηγορίες, πνιγμένα δάκρυα αλλά και αμήχανες εκδηλώσεις συμπάθειας. Για τους φίλους, η ανακίνωση του χωρισμού τους, πέφτει σαν κεραυνός. Όλοι τους θεωρούν «μοντέλο» ζευγαριού. Κι όμως χωρίζουν. Πιο σωστά, προσπαθούν να χωρίσουν. Θα τα καταφέρουν;

Το φινάλε μοιάζει να μην έχει και τόση σημασία για τον Nobuhiro Suwa, ο οποίος προτιμά την παρατήρηση ενός ζευγαριού σε υπαρκτή κρίση και των αιτιών που μπορεί να την προκάλεσαν. Το νυχτερινό φλερτ του Νικολά με μια καλεσμένη του γάμου σε κάποιο παρισινό café, οι επισκέψεις της Μαρί στο Μουσείο Ροντέν, το σαρδόνιο γέλιο της και η συνάντησή της με ένα παλιό συμμαθητή, μερικοί στίχοι του Ρίλκε, οι συζητήσεις μεταξύ φίλων για τη σημασία των παιδιών, αφήνουν αιχμές για τη ρήξη του ζευγαριού αλλά και πάλι τίποτα δεν είναι βέβαιο. Τα μεγάλης διάρκειας στατικά πλάνα (σήμα κα-

Η ταινία είναι η προσπάθεια ενός ανθρώπου να ξορκίσει τους δαίμονές του αλλά και να κάνει μια οδυνηρή βόλτα στις αναμνήσεις που για πολύ καιρό ήθελε να ξεχάσει

Συνοδοιπόρος του σε αυτό το road movie της μνήμης, αλλά και της λύπης, είναι ο φίλος του Γουόλτερ Στέντινγκ, αβαντ-γκαρντ ζωγράφος, μουσικός και πρώην βοηθός του Γουώρχολ, μια απορθημισμένη φιγούρα-φάντασμα που αφού έκαψε το μυαλό του στα ναρκωτικά και τις καταχρήσεις, προσπαθεί ακόμα να τα βγάλει πέρα με την απώλεια, τον πόνο και το κενό. «Ήταν ένα τολμηρό παιχνίδι με πολλά χειροκροτήματα, μπόλικη δόξα αλλά και καταστροφικές ψευδαισθήσεις», μας λέει ο Μπερτόλιο και οι φίλοι του, για εκείνα τα χρόνια. Μια εποχή όπου κυριαρχούσε η μάλιστα της ομορφιάς, η ιδέα του «do it yourself», το πείραμα, όπου το σεξ δεν ήταν πολιτικό και οι ιδέες μεταδίδονταν ελεύθερα με την ορμή μιας σφαιρας, όπου ακόμα και ο γραφικός χαρακτήρας σου στον τοίχο ήταν τέχνη. Ήταν η επανεφεύρεση της ίδιας της ζωής και η ζωή ως τέχνη. Μια έκρηξη καλλιτεχνικής δημιουργίας και πηγαίου ταλέντου. Προς τι λοιπόν η θλίψη; Αρκεί να ανοίξεις τα μάτια σου στα πρόσωπα του *Face Addict* και θα καταλάβεις. Όπως το έκανε ο Μπερτόλιο. Για πρώτη και αληθινή φορά στη ζωή του.

Τζ.Π.

» *Ολύμπιον*, 17:15

Τζ.Π.

» *Ciné Φρίντα Λιάβνα*, 20:30

Η μοναξιά του i-rod, οι ανόρεχτες κινήσεις πάνω από μια μοδάτη art de la table, η μελαγχολία του βλέμματος που κοιτάζει χαμένο μια πολύχρωμη καρέκλα Philip Starck. Η Αλίσια Σέρσον μάλλον έχει δίκιο: «Τα χρόνια ήταν σκληρά αλλά μοντέρνα». Όχι μόνο σε κάποια αποξενωμένη μητρόπολη του κόσμου αλλά και στην καρδιά του σύγχρονου Σαντιάγο, όπου περιπλανιέται αυτό το στιλάτο και ανορθόδοξο κινηματογραφικό ντεμπούτο από την Χιλή. Αν κάτι αξίζει ακόμα μέσα σ' αυτή τη σπουδαιοφανή ευτυχία, είναι η αγάπη. Να την αναζητάς περισσότερο και όχι τόσο να τη βρίσκεις.

Το *Play* είναι ένα ρομαντικό δράμα για δύο νέους ανθρώπους που ψάχνουν γι' αυτήν ακριβώς την αγάπη. Η Κριστίνα, μια νεαρή κοπέλα με την εξωτική ομορφιά της φυλής των Mapuce, αφήνει την ακίνητη επαρχιακή ζωή για την πρωτεύουσα. Όταν δεν περιπλανιέται στους δρόμους της πόλης φορώντας τα walkman της, παίζει βιντεοπαιχνίδια ή προσπαθεί να πιάσει κουβέντα με τον κηπουρό, φροντίζει έναν άρρωστο ηλικιωμένο Ούγγρο. Του κρατάει συντροφιά, τον ταιξίζει, του διαβάζει άρθρα από το National Geographic. Ο Τριστάν από την άλλη είναι ένας 33χρονος αρχι-

Η ταινία αφηγείται, με τα ζωηρά χρώματα της pop κουλτούρας και τρυφερή ειρωνεία την ιστορία δύο μοναχικών νέων, παιδιών της σύγχυσης και της παραίτησης

τέκτονας που ζει τη ζωή των περιοδικών, σε ένα σπίτι-μνημείο του design, με μια όμορφη και έξυπνη σύζυγο που αρέσκεται στις γκουρμέ απολαύσεις και τις εσπετίστικες συζητήσεις. Όταν ένα ωραίο πρωί, η γυναίκα του τον αφήσει για κάποιον άλλον, ο κόσμος του θα καταρρεύσει. Κάνοντας μια νυχτερινή βόλτα στην πόλη, θα πέσει θύμα ληστείας και θα χάσει το χαρτοφύλακά του. Η τυχαία ανεύρεσή του στα σκουπίδια από την Κριστίνα θα διασταυρώσει με τρόπο αόρατο σχεδόν τους δρόμους τους, καταφέροντας ίσως να σώσει ο ένας τη ζωή του άλλου.

Από τις σπουδές βιολογίας στη Σχολή Κινηματογράφου της Κούβας και από κει στη Σχολή Καλών Τεχνών του Σικάγο, η Αλίσια Σέρσον προσγειώθηκε με το *Play* στο Tribeca Film Festival του Ρόμπερτ Ντε Νίρο, κερδίζοντας το βραβείο καλύτερης πρωτοεμφανιζόμενης σκηνοθέτιδας στο τμήμα των «Narrative Films». Αντλώντας το υλικό της από τη σύγχρονη μυθολογία της πόλης όπου γεννήθηκε και μεγάλωσε, αφηγείται με τα ζωηρά χρώματα της pop κουλτούρας και τρυφερή ειρωνεία την ιστορία δύο μοναχικών νέων –παιδιών της σύγχυσης και της παραίτησης– σε ένα Σαντιάγο που μοιάζει περισσότερο με ευρωπαϊκή μεγαλούπολη (με θεόρατους ουρανοξύστες, πανάκριβες μπουτίκ και ντιζαϊνάτα café) παρά με την αστική καρδιά των Άνδεων.

Η τριζάτη HD φωτογραφία του Αργεντινού Ricardo de Angelis κάτω από τον διαυγή καλοκαιρινό ήλιο του Σαντιάγο, οι σουρεαλιστικές πινακίδες στους διαλόγους και η λιτή αφήγηση της ιστορίας, είναι ο τρόπος που διαλέγει να μιλήσει για τη σημερινή εποχή της μελαγχολίας και της άνεσης χωρίς περιεχόμενο. Αυτό όμως που μένει στο τέλος είναι η αισιοδοξία και το χαμόγελο.

Για την Σέρσον, κάθε λύπη, στους μοντέρνους καιρούς που ζούμε, κρατάει όσο το διάστημα ανάμεσα στο pause και το play ενός walkman. Πατώντας play ξανά, η μελωδία μπορεί να ηχήσει σ' αυτιά σου σαν καινούρια.

Τ.Π.

» *Ολύμπιον, 15:00*

Στα παρασκήνια / Backstage

της Emmanuelle Bercot (Γαλλία-Γερμανία, 2005)

Με την κουλτούρα της διασημότητας είμαστε εξοικειωμένοι οι περισσότεροι, κυρίως από την πλευρά των fans. Η αφίσα του αγαπημένου μας pop-icon στο εφηβικό δωμάτιο, μια κάρτα μέλους σε κάποιο σκληροπυρηνικό φαν-κλαμπ, συλλογές φωτογραφιών και δημοσιευμάτων, κάποιο αυτόγραφο με προσωπική αφιέρωση, κι αν υπάρχει... θεός μια συνάντηση τετ-α-τετ με τη θεότητα αυτοπροσώπως. Μέχρι εδώ καλά. Τι συμβαίνει όμως όταν η σχέση ενός γκρούπι με το «αντικείμενο του πόθου» του περνάει τη φάση της λατρείας ή της όποιας φαντασίωσης και γίνεται ψύχωση; Μια τέτοια ακραία περίπτωση έμμονης αγάπης διερευνά η Γαλλίδα Εμανουέλ Μπερκό στο *Backstage*, τη δεύτερη μεγάλου μήκους ταινία της μετά το *Clement* (2001) –ένα εξίσου εμμονοληπτικό πορτραίτο μιας αγάπης ανάμεσα σε ένα 13χρονο αγόρι και μια σαραντάρα γυναίκα.

Το *Backstage* είναι η ιστορία της Λουσί, μιας δεκαεξάχρονης μαθήτριας σε μια μικρή και καταθλιπτική γαλλική πόλη που ζει και αναπνέει για να λατρεύει μία αινιγματική ντίβα της pop μουσικής, την Λορέν. Το ίδιο μανιακή

Τι συμβαίνει όταν η σχέση ενός γκρούπι με το «αντικείμενο του πόθου» του περνάει τη φάση της λατρείας και γίνεται ψύχωση;

με τις διασημότητες είναι και η μητέρα της Λουσί, ενισχύοντας ακόμα περισσότερο την παραφροσύνη της κόρης της. Η αντίστροφη μέτρηση ξεκινάει την ημέρα των γενεθλίων της Λουσί, όταν ξαφνικά η Λορέν εμφανίζεται στο κατώφλι του σπιτιού της νεαρής φαν της για να της τραγουδήσει κάποιο hit της, στο πλαίσιο μιας τηλεοπτικής εκπομπής με τον τίτλο «Backstage» (μια παραλλαγή του «Κάνε μια Ευχή»). Για την Λορέν, όλο αυτό δεν είναι παρά μόνο μία ακόμα υποχώρηση στο παιχνίδι των μίντια και των δημοσίων σχέσεων. Για την Λουσί όμως είναι κάτι σαν σημάδι από ψηλά ότι μπορεί και να είναι αυτή, η εκλεκτή του ειδώλου της.

Και κάπου εδώ αρχίζει η επικίνδυνα διεστραμμένη και οδυνηρή σχέση μεταξύ των δύο γυναικών, όπου δυσκολεύεται να πει κανείς ποια είναι θύτης και ποια θύμα και ποιος τελικά είναι ο κυρίαρχος του παιχνιδιού στον παρανοϊκό κόσμο των διασημοτήτων.

Το μεγάλο ατού του *Backstage* βρίσκεται στην πολύ καλή χημεία των δύο πρωταγωνιστριών του, της νεαρής Isild Le Besco που υποδύεται την ψυχαναγκαστική θαυμάστρια με τάσεις αυτοκαταστροφής και της γνωστής σε όλους μας Emmanuelle Segnier που εκτός των άλλων ερμηνεύει και τα τραγούδια της ταινίας. Κινηματογραφημένο νατουραλιστικά, με κάμερα στο χέρι και χαμηλούς φωτισμούς (από την Ανιές Γκοντάρ, κόρη του τρομερού Ζαν-Λικ, σταθερή συνεργάτη της Κλερ Ντενί και διευθύντρια φωτογραφίας σε ταινίες όπως *Η ονειρευμένη ζωή των Αγγέλων* και το *Les Egarés* του Αντρέ Τεσινέ), η ταινία πετυχαίνει να μας μεταφέρει στην κλειστοφοβική ατμόσφαιρα της ταραγμένης σχέσης των δύο ηρωίδων αλλά και την εκστατική ενέργεια της συναυλιακής εμπειρίας στις σκηνές των παραστάσεων της Λορέν. Το σενάριο είναι της ίδιας της Μπερκό και του Ζερόμ Τονεριέ (σεναριογράφου του *Εξομολογήσεις πολύ προσωπικές*, του Πατρίς Λεκόντ).

Τ.Π.

» *Ολύμπιον, 19:30*

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΣΤΟΝ PARK CHAN-WOOK

Σήμερα τα μεσάνυχτα, στην αίθουσα του ΟΛΥΜΠΙΟΝ, θα τιμηθεί ο Κορεάτης σκηνοθέτης Park Chan-wook. Στο πλαίσιο της εκδήλωσης, θα προβληθεί η ταινία του *Η εκδίκηση μιας κυρίας*.

Η εκδίκηση μιας κυρίας
Chin-Jeol-Han Geum-Ja-Ssi
(N. Κορέα, 2005)

Η ηρωίδα, μια όμορφη κοπέλα, μαθήτρια ακόμη βρίσκεται αντιμέτωπη με μια ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη. Καταφεύγει στον πλέον ακατάλληλο άνθρωπο, ο οποίος της δίνει στέγη και φαγητό αλλά με ένα απάνθρωπο αντάλλαγμα. Όταν όλα τελειώνουν, βρίσκεται καταδικασμένη σε 13 χρόνια φυλάκιση για το φόνο ενός παιδιού, ενώ της παίρνουν την κόρη, για να δοθεί για υιοθεσία. Κρατώντας μυστικά πολλά στοιχεία για τη δολοφονία του παιδιού, η κοπέλα περνά 13 χρόνια στη φυλακή, σχεδιάζοντας την εκδίκησή της. Μόλις αποφυλακίζεται, πιάνει δουλειά σ' ένα φούρνο και θέτει σε εφαρμογή το σχέδιό της, με τη βοήθεια των πρώην συγκρατούμενών της. Όλα δουλεύουν ρολόι μέχρι τη στιγμή που ξαναβρίσκει τη χαμένη της κόρη.

» *Ολύμπιον, 00:00*

Θέλω

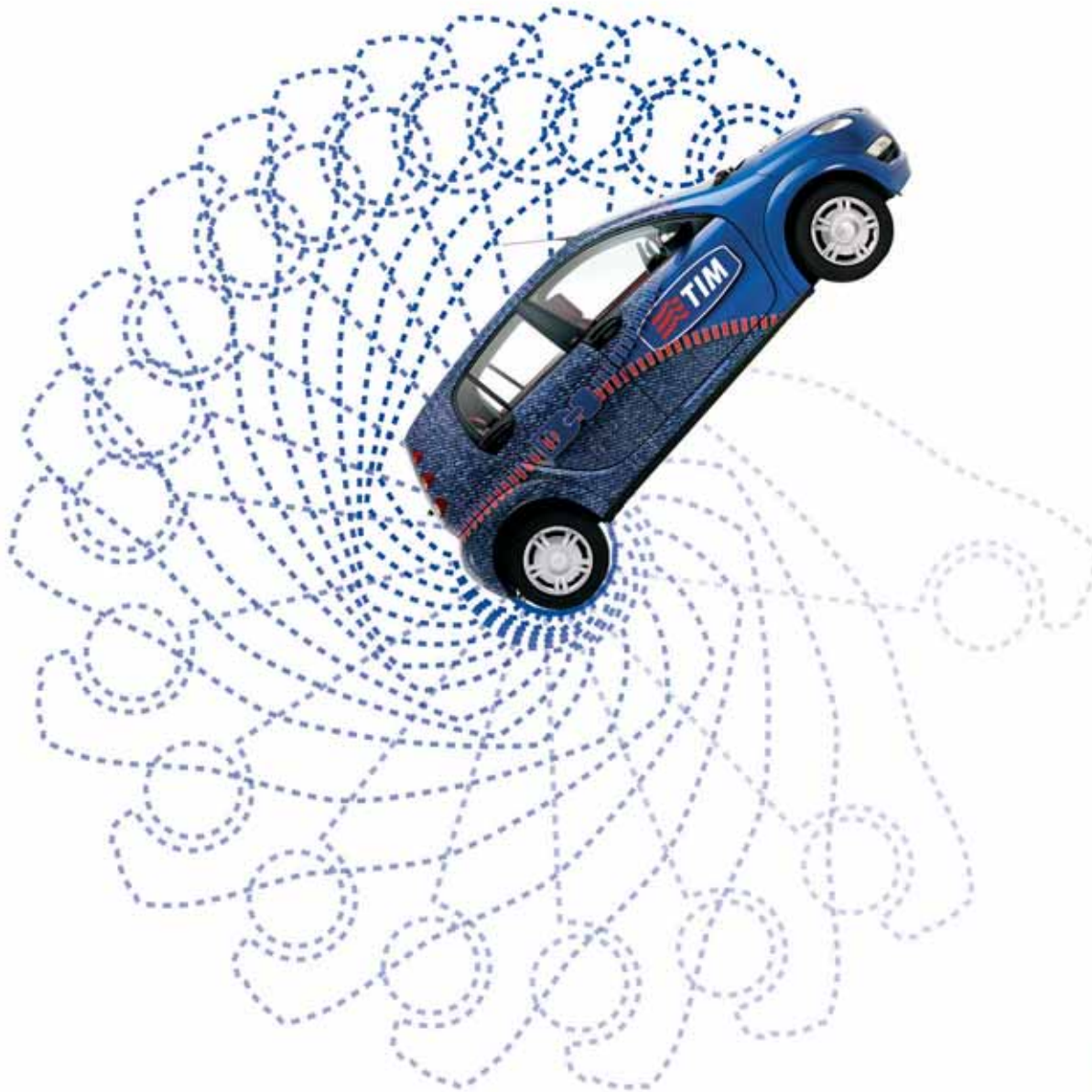
να κερδίσω ένα
smart forfour.

Κάν' το δικό σου τώρα που γυρίζει!

Στείλε τώρα κενό SMS* στο 4444

Η TIM χαρίζει ένα smart forfour τη μέρα, κάθε μέρα!
Ισχύει για συνδρομητές καρτοκινητής και συμβολαίου TIM.
Από 24/10/05 έως 22/12/05

*χρέωση 0,90€/SMS + ΦΠΑ

Δεν υπάρχουν όρια.

Μνήμη χρυσόψαρου / Goldfish memory

της Liz Gill (Ιρλανδία, 2003)

Μια τηλεοπτική ρεπόρτερ, η Angie, γνωρίζεται με μια νεαρή φοιτήτρια, την Clara και γοητεύεται απ' αυτή. Ένας καθηγητής ποίησης, ο Tom, ζει μια άστατη συναισθηματικά ζωή: όλες οι σχέσεις του είναι με φοιτήτριες και έχουν εκ των προτέρων μια ημερομηνία λήξης. Ένας σερβιτόρος, ο David, βρίσκεται εγκλωβισμένος σε μια αδιέξοδη σχέση με την Rossie. Γρήγορα

σει την αυτοεκτίμησή του. Αυτή η ανάλαφρη ερωτική κομεντί εστιάζει σε πρόσωπα που ζουν τις χαρές και τις λύπες του έρωτα. Τολμηρή στη θεματική της, η ταινία απεικονίζει ισότιμα με την ετεροφυλία τόσο την ανδρική όσο και τη γυναικεία ομοφυλοφιλία. Είναι μια κωμωδία παρεξηγήσεων που κατα-

Τολμηρή στη θεματική της, η ταινία απεικονίζει ισότιμα με την ετεροφυλία τόσο την ανδρική όσο και τη γυναικεία ομοφυλοφιλία

θα κάνει μια γνωριμία που θα του αλλάξει τη ζωή: θα γοητευθεί από την παρουσία ενός κάμεραμαν και θα καταλήξει, μετά από πολλούς δισταγμούς, στο κρεβάτι του. Εν τώ μεταξύ η Clara θα εγκαταλείψει την Angie και αυτή απογοητευμένη θα ριχτεί στην αγκαλιά του gay φίλου της. Την ίδια στιγμή ο Tom θα βρεθεί μπροστά σ' ένα αδιέξοδο: εγκαταλελειμμένος από τη νεαρή φίλη του θα χά-

γράφει τα ήθη και τους τρόπους του έρωτα στον 21ο αιώνα. Μια φράση που επαναλαμβάνεται διαρκώς στους διαλόγους χαρακτηρίζει την ερωτική συμπεριφορά των ηρώων της: «το χρυσόψαρο έχει μνήμη που διαρκεί 3 δευτερόλεπτα». Κατά έναν ανάλογο τρόπο λειτουργεί και η μνήμη των κεντρικών χαρακτήρων: βρίσκονται διαρκώς σε αναζήτηση ενός νέου ερωτικού συντρόφου. Η αφήγηση παρακολουθεί τις διαδρομές όλων των χαρακτήρων. Άλλοτε ασύμπτωτες και άλλοτε συγκλίνουσες οι διαδρομές αυτών των προσώπων κατατείνουν όλες σ' ένα: στην αναζήτηση μιας σεξουαλικής ταυτότητας, στην επιδίωξη μιας συναισθηματικής ισορροπίας. Οι εικόνες από το αστικό τοπίο που επαναλαμβάνονται ως οπτικό μοτίβο είναι δηλωτικές των προθέσεων: η συνεχής κίνηση των οχημάτων και το ποτάμι που διασχίζει το Δουβλίνο είναι μια υπενθύμιση για τη διαρκή ροή των συναισθημάτων.

Ciné Σταύρος Τορνές, 11:00

ΝΕΟΣ ΔΑΝΕΖΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Είμαι ο άγγελος του θανάτου - Pusher III / Pusher III

του Nicolas Winding Refn (Δανία, 2005)

Διαδραματιζόμενη στον υπόκοσμο της Κοπεγχάγης, η αφήγηση επικεντρώνεται στις δραστηριότητες ενός μεσήλικα εμπόρου ναρκωτικών

Ο Milo αγωνίζεται να απεξαρτηθεί. Τώρα είναι καθαρός και συμμετέχει σε ομάδες υποστήριξης πρώην ναρκομανών. Όμως ο Milo είναι έμπορος ναρκωτικών. Μια ημέρα της ζωής του παρακολουθεί η αφήγηση. Η μέρα του θα ξεκινήσει με τη συμμετοχή του στη συγκέντρωση των πρώην χρηστών. Αργότερα θα συναντήσει έναν Αλβανό έμπορο ναρκωτικών και θα αγοράσει απ' αυτόν μια παρτίδα χάπια έκτασι. Ο Milo συμμετέχει ενεργά στις προετοιμασίες για το πάρτι γενεθλίων της κόρης του Milena: γίνεται 25 χρόνων. Θα συναντηθεί μ' ένα νεαρό Τούρκο και θα του πουλήσει τα χάπια έκτασι. Ο Milo θα ανακαλύψει με έκπληξη ότι ο φίλος της κόρης του και μέλλον γαμπρός του είναι μικρό-διακινητής ναρκωτικών. Θα έρθει σε συμφωνία μαζί του για να τον προμηθεύει αυτός το εμπόρευμα. Ανήσυχος γιατί ο νεαρός Τούρκος δεν τον έχει πληρώσει για τα χάπια έκτασι που του πούλησε, ο Milo θα βάλει έναν

αστυνομικό να τον συλλάβει. Στο μπαρ που διευθύνει θα έρθει ο Αλβανός έμπορος ναρκωτικών μαζί με έναν Πολωνό νταβατζή και μια πόρνη. Η μέρα του Milo ήταν δύσκολη και οι αντοχές του έχουν πλέον εξαντληθεί. Η έκρηξη μοιάζει πλέον αναπόφευκτη. Τρίτο μέρος μιας σειράς ταινιών με το δηλωτικό τίτλο *Pusher*, η ταινία συγγενεύει με τις σπουδές χαρακτήρων του Martin Scorsese με φόντο τον κόσμο της ιταλικής μαφίας, και ιδιαίτερα με την ταινία *Goodfellas*. Διαδραματιζόμενη στον υπόκοσμο της Κοπεγχάγης, η αφήγηση επικεντρώνεται στις δραστηριότητες αυτού του μεσήλικα εμπόρου ναρκωτικών. Ο φρενήρης ρυθμός της ταινίας και η χρήση της κάμερας στο χέρι μεταδίδουν το άγχος και την ένταση του κεντρικού χαρακτήρα στο θεατή. Υπάρχει ένας τόνος ειρωνείας και μαύρου χιούμορ, ήδη προφανής από τις πρώτες σκηνές της ταινίας: ένας έμπορος ναρκωτικών που συμμετέχει σε ομάδες υποστήριξης πρώην χρηστών, ένας στοργικός πατέρας που διαπραγματεύεται με την κόρη του για την τιμή πώλησης του ναρκωτικού. Δεν υπάρχει κάποιου είδους ηθικολογία στην ταινία, αλλά μια αίσθηση κινηματογραφικής απόλαυσης ανάλογη των ταινιών του Quentin Tarantino. Η τελική σεκάνς της ταινίας θα ικανοποιήσει αναμφίβολα τους φανατικούς των *gore* και *splatter* ταινιών και θα απογοητεύσει αντίστοιχα όλους τους υπόλοιπους.

Ciné Τζον Κασσαβέτης, 13:00

Nicolas Winding Refn

Οι ταινίες της σειράς *Pusher* έχουν ανθρώπους που ζουν σε ένα εγκληματικό περιβάλλον, όμως στην πραγματικότητα θα μπορούσαν να διαδραματίζονται σ' ένα οποιοδήποτε περιβάλλον. Οι γκανγκστερικές ταινίες λειτουργούν μόνο όταν αφορούν ανθρώπους, όπως συμβαίνει με τις μεγάλες, κλασικές αμερικάνικες γκανγκστερικές ταινίες τις δεκαετίες του '30. Την ιστορία τη βιώνουμε μόνο μέσα από τον κεντρικό χαρακτήρα. Βλέπουμε μόνο αυτό που βλέπει αυτός, ακούμε ότι ακούει, ανακαλύπτουμε αυτό που αυτός ανακαλύπτει. Η ταινία του William Wellman *Public Enemy* είναι ένα παράδειγμα.

Οι άνθρωποι γίνονται αυτό που είναι επειδή κινούνται σ' ένα συγκεκριμένο περιβάλλον. Το διδάγμα είναι «Ζήσε με το ξίφος και θα πεθάνεις από ξίφος». Υπάρχουν στοιχεία από την πρώτη ταινία της σειράς που πλέον δεν μπορώ να χρησιμοποιήσω γιατί αυτού του είδους οι ιστορίες έχουν δώσει ότι ήταν να δώσουν: οι σκληροί τύποι που χρωστούν χρήματα. Αυτά έχουν γίνει πλέον κλισέ. Έτσι έπρεπε να βρω για τις επόμενες ταινίες της σειράς άλλους τρόπους για να αφηγηθώ τις ταινίες. Ζητήματα ηθικής, ανθρώπινες συγκρούσεις κατέλαβαν ένα πολύ μεγαλύτερο μέρος της ιστορίας. Στο μέσον της πρώτης ταινίας της σειράς, αυτή γίνεται περισσότερο μια σπουδή πάνω σ' ένα χαρακτήρα, αυτόν του κεντρικού ήρωα: «γιατί είναι αυτό που είναι;». Αυτή η ταινία ξεπήδησε από τη γοητεία που μου ασκούσαν οι γκανγκστερικές ταινίες, όμως στη συνέχεια εξελίχθηκε σε κάτι διαφορετικό. Αυτά τα στοιχεία —της σπουδής πάνω σ' ένα χαρακτήρα —είναι

παρόντα από την αρχή στις ταινίες *Pusher II* & *III* γιατί έτσι θα έδινε μια ώθηση στην ιδέα.

[...] Ο λόγος που υπάρχει αυτή η σειρά των ταινιών *Pusher* είναι γιατί είμαι φανατικός με τις τηλεοπτικές σειρές. Ο τρόπος της αφήγησης μιας ιστορίας στα σήριαλ έχει γίνει καλύτερος και πιο εκλεπτυσμένος. Το κάθε επεισόδιο μιας αστυνομικής σειράς δεν χρειάζεται πλέον να τελειώνει με την υπόθεση να επι-

λύεται. Τώρα υπάρχουν *tableaux* —ιστορίες με μεγαλύτερη και πιο ευρεία οπτική— μπορείς να κάνεις συνέχειες, να βγάλεις ένα χαρακτήρα από τη ναφθαλίνη και να τον πετάξεις μέσα.

[...] Οι ταινίες της σειράς διαδραματίζονται σε μια πόλη που'ναι ένα μείγμα παρακμής και ανανέωσης. Βλέπω την πόλη σαν κάτι τεράστιο και θορυβώδες και κατά κάποιο τρόπο σε παρακμή. Το σκηνοτικό πρέπει να'χει προσωπικότητα.

[...] Χρειάζομαι πίεση για να μπορέσω να κάνω κάτι. Τότε υποχρεώνομαι να προσαρμοστώ εκεί που βρίσκομαι και σ' αυτό που έχω μπροστά μου. Πρέπει να μαθαίνεις να εμπιστεύεσαι τη διάισθησή σου. Αυτό είναι η τέχνη-διάισθησή σου. Είναι να εκφράζεις ενστικτωδώς τον εαυτό σου. Το να παίρνεις αποφάσεις είναι η δύναμη στην τέχνη. Η αποφασιστικότητα προωθεί τη διαύγεια.

(δηλώσεις του Nicolas Winding Refn στο δανέζικο κινηματογραφικό περιοδικό *Film* τ. 41).

Μια περιπλάνηση στο άγνωστο παρελθόν και το δυναμικό παρόν μιας πλούσιας σε εικόνες κινηματογραφίας, αυτής του Μεξικού ήδη γνωστής από τα προηγούμενα χρόνια στους θεατές του Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Θεσσαλονίκης υπόσχεται το Αφιέρωμα στον Μεξικάνικο Κινηματογράφο.

Σίγουρα ο χώρος δεν είναι ακαρτογράφητος: στο παρελθόν το Φεστιβάλ παρουσίασε τη μεξικανική –και για πολλούς την πιο σημαντική– περίοδο του Luis Bunuel, δημιουργούς όπως ο Arturo Ripstein και ο Jaime Humberto Hermosillo αλλά και νέα πρόσωπα όπως ο Fernando Eimbcke και Carlos Reygadas (και οι δύο βραβευμένοι σε προηγούμενα φεστιβάλ). Τώρα το αφιέρωμα στον Μεξικάνικο κινηματογράφο είναι μια ευκαιρία για μία εις βάθος γνωριμία με το άγνωστο παρελθόν του και με πιο πρόσφατες και εξαιρετικά ενδιαφέρουσες πλευρές του.

Σίγουρα, η αφετηρία σε μια τέτοια περιπλάνηση, δεν μπορεί να 'ναι άλλη από την πιο διάσημη ταινία της μεξικανικής περιόδου του Luis Bunuel τους *Los Olvidados*, μια κινηματογραφική τραγωδία για τις άγριες όψεις της ζωής στις μεγαλουπόλεις, για την ατίθαση νεολαία, μια ταινία «κοινωνικού προβληματισμού» απρόπτα επίκαιρη.

Δείγμα ενός ακμάζοντα εμπορικού κινηματογράφου (στον οποίο θήτευσε ευδοκίμως και ο Bunuel) είναι το γυναικείο μελόδραμα *Σαλόν Μέχικο*, μια ταινία που τοποθετεί τα στερεότυπα του χολιγουντιανού μελοδράματος σ' ένα λατινοαμερικάνικο πλαίσιο αυξάνοντας μ' αυτό τον τρόπο την αποτελεσματικότητά τους.

Όψεις μια ιδιαίτερης ανησυχίας τόσο στο αισθητικό επίπεδο όσο και στη θεματολογία μπορούμε να αναγνωρίσουμε στις πειραματικές ταινίες *Η μυστική συνταγή* και *Οι κάκτοι*: χρήση αλληγορικών σχημάτων, μοντάζ επηρεασμένο από τον Αϊζενστάιν, σουρεαλιστικές αναφορές συνθέτουν το τελικό αποτέλεσμα. Η ανησυχία βρίσκεται και στη βάση του έργου του Paul Leduc, σημαντική μορφή στο χώρο αφού, αποτελεί τη γέφυρα ανάμεσα στο παρελθόν και τη σημερινή γενιά. Οι βιογραφίες του για πρόσωπα με πολιτική και όχι μόνο φόρτιση: τον αμερικάνικο δημοσιογράφο John Reed (*Ακατάβλητο Μεξικό*) και τη διάσημη ζωγράφο Frida Kahlo (*Φρίντα*), είναι αντισυμβατικές προσεγγίσεις στο είδος της βιογραφικής ταινίας. Το πολιτικό πλαίσιο είναι σαφές και στην ταινία *Κανά*, μια κινηματογραφική έρευνα-αναπαράσταση ενός αποτρόπαιου συμβάντος πολιτικής μισαλλοδοξίας. Αυτή συνιστά ένα υποδειγματικό δείγμα ενός πολιτικού κινηματογράφου που, χω-

ρίς να 'ναι κραυγαλέος και προπαγανδιστικός, είναι καίριος. Κάτι ανάλογο είναι και η ταινία *Αθώες φωνές* του γνωστού μας από το Χόλιγουντ Luis Mandoki, μια αγωνιώδης κραυγή απελπισίας για τις βάρβαρες και αποτρόπαιες συνέπειες στην παιδική ηλικία μιας εγκληματικής πολιτικής. Ένα σημαντικό τμήμα του αφιερώματος αποτελούν ταινίες που μας αποκαλύπτουν τις άγνωστες πλευρές πολύ σημαντικών δημιουργών του παρόντος όπως του Alfonso Cuaron: οι δύο ταινίες του, αν και επικεντρώνονται σ' ένα κοινό θέμα –η σεξουαλική ελευθεριότητα– είναι τόσο διαφορετικές στον τόνο, με την πρώτη να 'ναι ανάλαφρη και τη δεύτερη μελαγχολική... Η του Guillermo del Toro, με την cult πρώτη του ταινία *Κρόνος*, μια ανανεωτική και δημιουργική προσέγγιση στο μύθο των βαμπίρ και την ταινία του *Στη ράχη του διάβολου*, μια πολιτική αλληγορία με τη μορφή μιας ιστορίας φαντασμάτων. Επίσης υπάρχει και η πρώτη συνεργασία του Guillermo Arriaga με τον Alejandro Gonzalez Inarritu, η ταινία *Χαμένες αγάπες*, μια σπουδή στις διαφορετικές όψεις της αγάπης αλλά και η πρόσφατη συνεργασία του με τον Tommy Lee Jones, *Οι τρεις ταφές του Μελκιγιάδες Εστράδα*, μια ταινία για μια ανδρική φιλία που δεν γνωρίζει συννοριακές γραμμές. Τέλος, από το σύγχρονο και δυναμικό παρόν υπάρχει μια «αιρετική» εμπορική επιτυχία: *Το πάθος του πάτερ Αμάρο*, πορτραίτο ενός αντιφατικού χαρακτήρα αλλά και μια ταινία για τις κρυφές όψεις της θρησκευτικής εξουσίας. Και τέλος η εμβληματική τελευταία ταινία του Carlos Reygadas *Battle In Heaven*, μια πρωτότυπη διαπραγμάτευση του θέματος της ενοχής (με επιρροές από ένα πορνογραφικό σινεμά), όπου τα σύνορα ανάμεσα στο υποκειμενικό και το αντικειμενικό είναι θολά και ασαφή.

Κρόνος / Cronos

του Guillermo del Toro (Μεξικό, 1992)

Gris αισθάνεται να ξαναγιώνει. Αποφασισμένος να πάρει το μηχανισμό, ο ανιψιός του Dela Guardia θα παλέψει μέχρι θανάτου με τον Jesus Gris. Στο τέλος θα αναδειχθεί νικητής...

Η πρώτη ταινία του Guillermo del Toro είναι ένα εντυπωσιακό ντεμπούτο. Προβλήθηκε και βραβεύτηκε στην Εβδομάδα Κριτικής των Κανών (1993) και κέρδισε 9 εθνικά βραβεία, συμπεριλαμβανομένων και της καλύτερης ταινίας και σκηνοθεσίας.

Η ταινία ανήκει στο είδος του φανταστικού κινηματογράφου και αποτελεί μια πρωτότυπη δισκευή του βαμπιρικού μύθου. Η ταινία βυθίζει το θεατή σε μια γοτθική ατμόσφαιρα. Ουσιαστικά αυτό που περιγράφει η αφήγηση είναι η πάλη δύο ηλικιωμένων (του παλαιοπώλη και του βιομηχάνου) που αγωνίζονται να ξεφύγουν από τη σκιά του θανάτου. Ωστόσο η σκηνοθεσία διευρύνει τους ορίζοντες της επικεντρώνοντας την προσοχή της στη σχέση του παλαιοπώλη με τη μικρή του εγγονή. Αυτό το μικρό κορίτσι είναι το κυρίαρχο βλέμμα της ταινίας αφού η αναγέννηση του παππού της δεν είναι παρά έκφραση των βαθύτερων επιθυμιών της. Διάσειτικη από ένα σκοτεινό χιούμορ στο οποίο συμβάλλει και η παρουσία του αμερικάνου ηθοποιού Ron Perlman, η ταινία προαναγγέλλει με τον πιο σαφή τρόπο την μελλοντική αξιολογη πορεία του σκηνοθέτη του *Hellboy* και του *Devil's Backbone*.

Ciné Σταύρος Τορνές, 18:00

Μόνο με το ταίρι σου / Solo con tu pareja

του Alfonso Cuaron (Μεξικό, 1990)

Ο Tomas είναι διαφημιστής και ζει μια άστατη συναισθηματική ζωή. Αρνείται κάθε συναισθηματική δέσμευση και αντίθετα επιλέγει σχέσεις που βασίζονται μόνο στο σεξ. Ο φίλος και γείτονάς του, γιατρός Mateo, προσπαθεί να τον συνενώσει, όμως ο Tomas επιμένει στο στιλ ζωής που έχει επιλέξει. Μια μέρα στο ιατρείο του Mateo γνωρίζει την Sylvia, μια γοητευτική νοσοκόμα. Όταν ο Mateo με τη γυναίκα του φεύγουν από την πόλη και του αφήνουν τα κλειδιά του διαμερισμάτος τους, ο Tomas κανονίζει να συναντηθεί εκεί με την Sylvia. Για κακή του τύχη τον επισκέπτεται απροειδοποίητα η Gloria, η διευθύντρια στο διαφημιστικό γραφείο που δουλεύει. Ο Tomas αναγκάζεται να την οδηγήσει στο δικό του διαμέρισμα. Έτσι, ένα ολόκληρο βράδυ, προσπαθώντας να κρατήσει κρυφή την ύπαρξη της μιας γυναίκας από την άλλη, ο Tomas μετακινείται από το ένα

διαμέρισμα στο άλλο. Στο ενδιάμεσο προσπαθεί να ικανοποιήσει σεξουαλικά τις δύο γυναίκες. Όμως αυτή η βραδιά έχει μια απρόσμενη κατάληξη για τον Tomas: θα γνωρίσει τον έρωτα της ζωής του, στο πρόσωπο μιας γοητευτικής αλλά δεσμευμένης με αεροσυννοδό γυναίκας, της Clarisa... Γυρισμένη το 1991, στο αποκορύφωμα του AIDS, η ταινία έχει ως τίτλο το σύνθημα που χρησιμοποιούσε η μεξικανική κυβέρνηση στη διαφημιστική εκστρατεία για να αποτρέψει την εξάπλωση: «Μόνο με την/τον σύντροφό σου». Αυτή η ερωτική κομεντί εστιάζει στο πρόσωπο ενός πολυγαμικού άνδρα που αρνείται κάθε δέσμευση. Το κωμικό της ταινίας είναι το κωμικό των παρεξηγήσεων και η σκηνή με τον ήρωα να πηγαίνει αγχωμένος από το ένα διαμέρισμα στο άλλο είναι αναμφίβολα από τις καλύτερες στιγμές της ταινίας. Σάτιρα ενός άνδρα, η ταινία αναδεικνύει τις νευρώσεις και τις ανασφάλειες ενός σύγχρονου δον Ζουάν. Το κλίμα σεξουαλικής ελευθεριότητας που επικρατεί στην ταινία είναι μια αντανάκλαση της εποχής της και ο ήρωας σ' ένα βαθμό είναι εκπρόσωπος των ηθών της. Η ικανότητα με την οποία χειρίζεται το κωμικό αλλά και η κρυφή μελαγχολία που ορισμένες φορές αναδεικνύεται, προαναγγέλλει τη μελλοντική πορεία του σκηνοθέτη.

Ciné Σταύρος Τορνές, 18:00

Η ΔΕΘ ανοίγει πόρτες...

- Η Διεθνής Έκθεση Θεσσαλονίκης Α.Ε. αποτελεί τον εθνικό εκθεσιακό φορέα. Έχει στην ιδιοκτησία της ή/και διαχειρίζεται εκθεσιακά-αυθενδριακά κέντρα και λειτουργεί ως σύμβουλος του κράτους σε θέματα εκθεσιακής πολιτικής.
- Συμβάλλει στην οικονομική ανάπτυξη της περιφέρειας, συμμετέχοντας στη δημιουργία εκθεσιακών κέντρων και διοργανώνει περιφερειακές εκθέσεις, παρέχοντας ευκαιρίες για την προβολή της τοπικής και πανελληνίας παραγωγής στην ελληνική και ξένη αγορά.
- Συμμετέχει σε μεγάλες εκθέσεις του εξωτερικού, οργανώνοντας αποστολές ελληνικών επιχειρήσεων με εξαγωγικό προσανατολισμό.
- Διοργανώνει συνέδρια και πολιτιστικές εκδηλώσεις που πλαισιώνουν τις εκθέσεις, αλλά και αυτόνομες δράσεις με πανελλήνια και διεθνή εμβέλεια όπως το Φεστιβάλ Ελληνικού Τραγουδιού.
- Η ΔΕΘ Α.Ε. με τις δραστηριότητές της προβάλλει και συντελεί στην ανάπτυξη της εθνικής οικονομίας καθώς και των σχέσεων και φιλικών δεσμών μεταξύ των λαών.

ΕΚΘΕΣΙΑΚΕΣ & ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ 2005

ALIMENTARIA, 10-13.4.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΤΡΟΦΙΜΩΝ-ΠΟΤΩΝ - Λισαβόνα, Πορτογαλία
I.B.F., 19-23.4.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΔΟΜΙΚΩΝ ΥΛΙΚΩΝ - Μίνο, Τασιέ
ΒΡΑΧΙ, 19-22.5.2005 - 14η Πανελλήνια Έμπορικη Έκθεση - Χερσονήσος
ΠΟΛΑΔΡΑ-ΡΟΔΟ, 20-23.9.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΤΡΟΦΙΜΩΝ-ΠΟΤΩΝ - Πάρος, Παλαιά Τηφονάδα, 18-22.10.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΔΟΜΙΚΩΝ ΥΛΙΚΩΝ - Σκόπια, ΠΥΡΩΝ ΚΡΟΤΗ, 13-16.10.2005 - 5η Πανελλήνια Γενική Έκθεση - Ηράκλεια
INDAGRA, EXPOGRINK ALL PACK, 3-6.11.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΓΕΩΡΓΙΚΟΥ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥ, ΤΡΟΦΙΜΩΝ-ΠΟΤΩΝ, ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑΣ - Βουκουρέστι, Ρουμανία
3η ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ, 06 & 09.10.2005
1η ΔΕΙΞΗ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΔΟΜΑΤΩΝ, 02-05.12.2005
2η ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ ΔΙΕΘΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΗΜΕΡΩΝ, 01-15.12.2005

ΕΘΝΙΚΟΣ ΦΟΡΕΑΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΝ, ΣΥΝΕΔΡΙΩΝ, ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΩΝ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ,
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΕΚΘΕΣΙΑΚΩΝ & ΣΥΝΕΔΡΙΑΚΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ

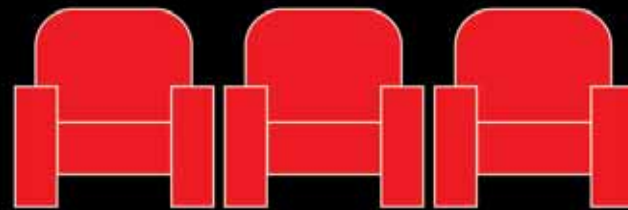
Κεντρικά γραφεία: Εγνατία 154, 546 36 Θεσσαλονίκη - Τηλ.: 2310 291111 - Fax: 2310 229116

Γραφεία Αθηνών: Λεωφ. Κηφισίας 39 - 151 23 Μαρούσι, Αθήνα - Τηλ.: 210 6168888 - Fax: 210 6168800 • e-mail: info@del.gr - www.del.gr

19:10
σπίτι

19:20
σινεμά

παίζει κέντρο!

ΟΡΕΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑ
Τσιμισκή 43 & Αριστοτέλους

8 αίθουσες... δίπλα σου!

Τηλεφωνικές κρατήσεις 801-11-60000 & 210-6786000

Για αγοράς εισιτηρίων μέσω Internet: i-ticket.gr

www.oreon.gr

Homage to Mexican Cinema at 46th THESSALONIKI INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

18 - 27 november, 2005

IN COMPETITION:
SANGRE

Amat Escalante. 2005

- BATALLA EN EL CIELO.** Carlos Reygadas. 2005
- VOCES INOCENTES.** Luis Mandoki. 2005
- EL CRIMEN DEL PADRE AMARO.** Carlos Carrera. 2002
- AMORES PERROS.** Alejandro González Iñárritu. 2000
- Y TU MAMA TAMBIÉN.** Alfonso Cuarón. 2000
Screenplay: Carlos Cuarón
- SÓLO CON TU PAREJA.** Alfonso Cuarón. 1990
Screenplay: Carlos Cuarón
- EL ESPINAZO DEL DIABLO.** Guillermo del Toro. 2000
- CRONOS.** Guillermo del Toro. 1991
- FRIDA, NATURALEZA VIVA.** Paul Leduc. 1983
- REED, MÉXICO INSURGENTE.** Paul Leduc. 1970
- CANOA.** Felipe Cazals. 1975
- LA FÓRMULA SECRETA.** Rubén Gámez. 1964
- MAGUEYES.** Rubén Gámez. 1962
- LOS OLVIDADOS.** Luis Buñuel. 1950
- SALÓN MÉXICO.** Emilio Fernández. 1948

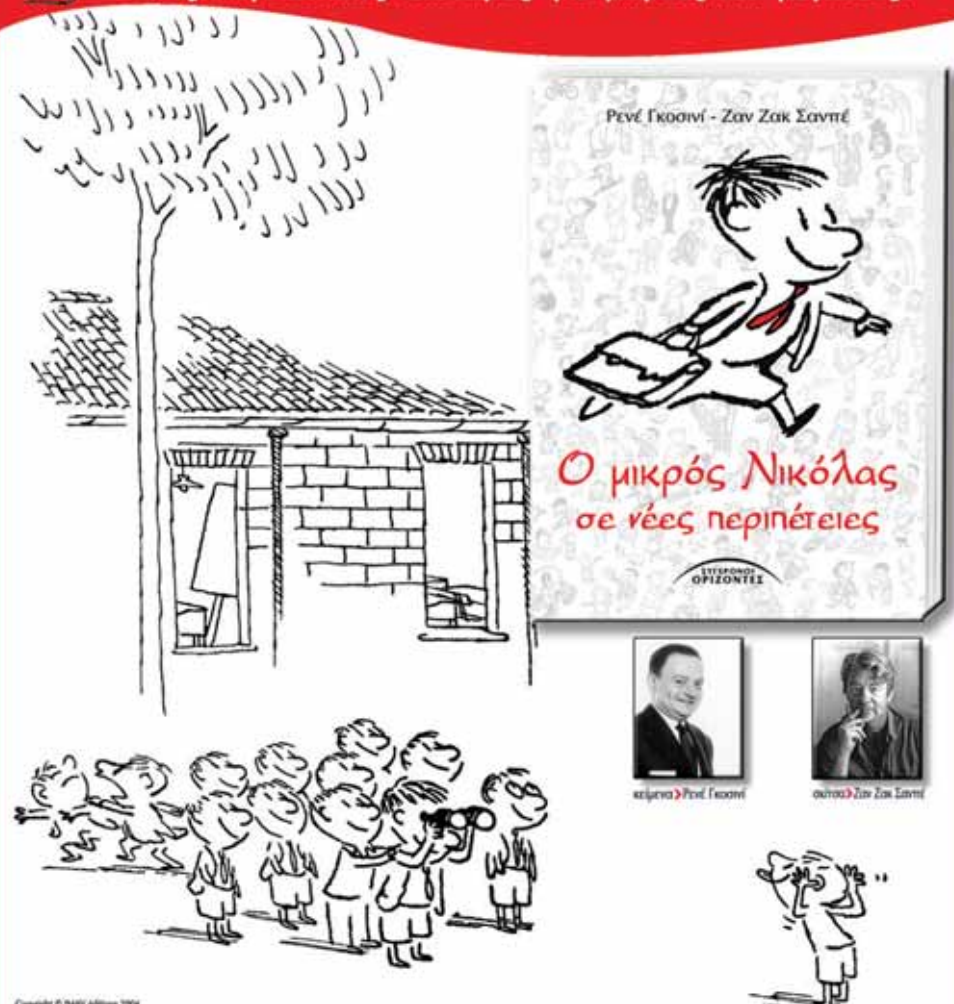
THE THREE BURIALS OF MELQUIADES ESTRADA. Tommy Lee Jones. 2005
Screenplay: Guillermo Arriaga

ROGELIO. A short film by Guillermo Arriaga. 2000

Mexican Film Institute (IMCINE) Insurgentes Sur 674 Col. del Valle 03100 Mexico City
Tel 5255 54485339 Fax 5255 54485380 / promint@imcine.gob.mx / www.imcine.gob.mx

CONACULTA - IMCINE

Μια χαρούμενη ιστορία πενήντα χρόνων συνεχίζεται.
Ο μικρός Νικόλας μαζί μας και πάλι, με 80 νέες περιπέτειες.
Ένας λογοτεχνικός θησαυρός για μικρούς και μεγάλους!

αριστερά: René Goscinny

δεξιά: Zoran Škabić

Copyright © 2004 Milla 2004

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ
ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Αθήνα: Ευρωμέδοντος 4, Τ.Κ. 104 35, Τηλ.: 2103460224, Fax: 2103460186,
e-mail: s-orizontes@ath.forthnet.gr
Θεσσαλονίκη: Μοναστηρίου 139 & Χαλκίδος 3, Τ.Κ. 546 27, Τηλ.: 2310543828,
Fax: 2310501824, e-mail: s-orizontes@the.forthnet.gr

Πρόκειται για το απεγνωσμένο ταξίδι της Ζαν, μιας γιατρού που νιώθει υπεύθυνη για το θάνατο μιας ασθενούς και του μωρού της. Τα ξημερώματα θα σταματήσει σε ένα χωριό, έτοιμη να θέσει τέρμα στη ζωή της. Ακριβώς εκείνη τη στιγμή θα τη σταματήσει ο Φρανσουά: ένας νεαρός απλός και γεμάτος πίστη, σε αντίθεση πάντως με το σκηνοθέτη:

«Δεν μπορώ να πω ότι πιστεύω κάπου. Αλλά έχω παρατηρήσει ότι, ως άθεος, νιώθω ένα κενό και μια νοσταλγία για την πίστη της παιδικής μου ηλικίας. Στην Παράκληση η Ζαν, που έχει κλονιστεί από το βίαιο θάνατο της γυναίκας και του βρέφους, ανακαλύπτει ότι η ζωή δεν έχει πια νόημα. Συναντά τον Φρανσουά, που βρίσκει απαντήσεις σε όλα του τα ερωτήματα μέσω της πίστης. Όμως σε αυτήν την ταινία δεν υπάρχει το θαύμα της μεταστροφής, και δεν είναι η πίστη που αναζωογονεί την Ζαν: είναι η

μερώματα, σταματάει σ' ένα χωριό. Είναι έτοιμη να πηδήξει από την προβλήτα του χωριού στο ποτάμι, όταν τη σταματά ένας νεαρός που έχει έρθει να προσευχηθεί για την ετοιμοθάνατη γιαγιά του. Ο Φρανσουά έχει κάτι που αγγίζει τη Ζαν – όχι όμως και η πίστη του, που την απωθεί. Παρόλα αυτά, τη συγκινεί η απλότητα του μυστηριώδη νεαρού. Ο Φρανσουά πείθει τη Ζαν να έρθει στο χωριό του για να φροντίζει τη γιαγιά του...

» 10-05 • Τζον Κασσαβέτης, 18:00

Χαμηλό προφίλ / Falscher Bekenner

του Christoph Hochhäusler (Γερμανία-Δανία, 2005)

Ο 18χρονος Άρμιν, που μόλις τελείωσε το λύκειο, ασφικτιά από τις καλές προθέσεις της μητέρας του, τις προσδοκίες του πατέρα του, και τη θανάσιμη πλήξη της ζωής στα προάστια. Αρχίζει λοιπόν να παίρνει –ανώνυμα– την ευθύνη για ατυχήματα των οποίων έχει υπάρξει μάρτυρας ή για εγκληματικές πράξεις για τις οποίες έχει διαβάσει. Αυτό που ξεκινάει ως παιχνίδι πολύ σύντομα γίνεται εμμονή, ώσπου να υποδύεται απλώς τον ένοχο δεν είναι αρκετό...

» 10-05 • Παύλος Ζάννας, 19:30

Η πολυθρόνα / The puffy chair

των Mark & Jay Duplass (ΗΠΑ, 2005)

Ο Τζος και η Έμιλι είναι μαζί εδώ και τρία χρόνια. Αποτυχημένος ροκάς, ο Τζος τα πάει χάλια και στην τωρινή του δουλειά. Ωστόσο, βλέπει τη δυνατότητα ενός μικρού θριάμβου σε μια, κατά τ' άλλα κακίστη, ιδέα. Αποφασίζει ν' αγοράσει από το internet μια τεράστια πολυθρόνα, όπως αυτή που είχε ο πατέρας του όταν ο Τζος ήταν παιδί. Προτίθεται μάλιστα να διασχίσει οδικώς, παρέα με την Έμιλι, τις ΗΠΑ για να παραλάβει την πολυθρόνα, να διανυκτερεύσει επιστρέφοντας στο σπίτι του αδελφού του, Ρετ, και τέλος να πάει την πολυθρόνα στον πατέρα του ως έκπληξη για τα γενέθλιά του...

» Νέοι Αμερικανοί • Τζον Κασσαβέτης, 20:30

Bernard Émond

Με την Παράκληση, την τρίτη μεγάλου μήκους ταινία του, ο 54χρονος σκηνοθέτης απέσπασε τη Χάλκινη Λεοπάρδαλη καλύτερου ηθοποιού και το βραβείο Οικουμενικής Επιτροπής στο Φεστιβάλ του Λοκάρνο

απλότητα και η καλοσύνη του. Σε αυτό το σενάριο μου, απόλαυσα πολύ την εξερεύνηση της θρησκευτικής αρχαιολογίας. Νιώθω πολύ τρυφερά για την γιαγιά που πεθαίνει σε απόλυτη ηρεμία. Κάποιες φορές έχω την αίσθηση ότι η πίστη μπορεί να αποδειχθεί πιο προοδευτική από την έλλειψή της.

Ένας χριστιανός που πιστεύει αληθινά στην επί του Όρους ομιλία ίσως να είναι καλύτερα εξοπλισμένος στην αντιμετώπιση του νεο-φιλελευθερισμού από εμάς τους άθεους. Προφανώς και οι Χριστιανοί, Εβραίοι και Μουσουλμάνοι φονταμενταλιστές είναι βαθιά αντιδραστικοί και επικίνδυνοι, αλλά δεν νομίζω ότι αλλοιώνουν την ταυτότητα μιας θρησκείας περισσότερο απ' ό,τι ο Στάλιν παρακάραζε την ιδέα του σοσιαλισμού.»

Σε κάθε περίπτωση, ο Émond δεν φοβάται τη χειραγώγηση του κοινού του:

«Θέλω να κάνω ταινίες για ελεύθερα σκεπτόμενους ανθρώπους. Θέλω να τους ενθαρρύνω να

τις επεξεργαστούν. Ένα βαθιά συνειδητοποιημένο φιλμ οδηγεί στο διαλογισμό –όχι μόνο το σενάριο και οι διάλογοι, αλλά το σύνολο της ταινίας. Η ζωή μου ως αναγνώστη και σινεφίλ έχει κυριολεκτικά μεταμορφωθεί από παρόμοιες δουλειές. Για παράδειγμα οι βαθιά πνευματικές ταινίες του Ροσελίνι, της περιόδου με την Ίνγκριντ Μπέργκμαν. Λατρεύω την ερμηνεία της στο τέλος του Στρόμπολι. Νιώθω πολύ κοντά στην ευαισθησία αυτών των άπιστων Καθολικών. Όπως και στον Παζολίνι. Οι δημιουργίες που πραγματικά μου λένε κάτι είναι χώροι όπου η μοίρα του καθενός διασταυρώνεται με την Ιστορία. Αλλά όλο και περισσότερο, ενδιαφέρομαι για την ανάγκη υπέρβασης σε έναν κόσμο χωρίς Θεό. Δεν μπορώ να δεχτώ ότι το να ξεδεύεις το Σάββατο κάνοντας ψώνια στο εμπορικό κέντρο είναι το άλφα και το ωμέγα της ανθρωπίνης ύπαρξης.»

Επιμέλεια: Κωνσταντίνος Σαμαράς

Οι ταινίες της ημέρας

Εκεί έξω / On the outs

των Lori Silverbush, Michael Skolnik (ΗΠΑ, 2004)

Η ταινία βασίζεται στις αληθινές ιστορίες κοριτσιών και τις εμπειρίες τους στους δρόμους του Τζέρζι Σίτι και στις φυλακές ανηλίκων και ακολουθεί τις ζωές τριών κεντρικών χαρακτήρων: η 17χρονη Οζ είναι έμπορος ναρκωτικών, το πρωταρχικό της μέλημα, όμως, είναι η οικογένειά της. Η Σουζέτ είναι 15 χρονών και ζει με τη μητέρα της. Ο πρώτος της έρωτας θα αλλάξει ριζικά τη ζωή της. Τέλος, η 17χρονη Μαρι-σόν, είναι μια ανύπαντρη μητέρα που προσπαθεί να κρατήσει το παιδί της.

» Νέοι Αμερικανοί • Παύλος Ζάννας, 15:00

Άγρια νιότη / Yaju no seishun

του Seijun Suzuki (Ιαπωνία, 1963)

Ένας κακοποιός προσλαμβάνεται από μια συμμορία γιακούζα. Παράλληλα όμως με τη συμμετοχή στη συμμορία προσπαθεί να ανακαλύψει τι κρύβεται πίσω από τη μυστηριώδη αυτοκτονία ενός αστυνομικού. Τυπική γκανγκστερική ταινία που προαναγγέλλει τις μετέπειτα ρήξεις του σκηνοθέτη. Η χρήση του cinemascopie αποτελεί ένα από τα σημεία στα οποία εστιάζει την προσοχή του ο σκηνοθέτης.

» Seijun Suzuki Tribute • Τζον Κασσαβέτης, 15:30

Η παράκληση / La neuvaïne

του Bernard Émond (Καναδάς, 2005)

Η Ζαν, γιατρός, νιώθει υπεύθυνη για το θάνατο μιας ασθενούς και του μωρού της στα χέρια ενός βίαιου συζύγου. Σε απόγνωση, φεύγει από το Μόντρεαλ και οδηγεί μέσα στη νύχτα. Τα ξη-

Η προδοσία / La trahison

του Philippe Faucon (Γαλλία-Βέλγιο, 2005)

1960. Ο υπολοχαγός Ροκ και οι άντρες του είναι αποσπασμένοι σ' ένα μικρό, απομονωμένο χωριό της Αλγερίας. Ο επίσημος ρόλος του είναι να εξευμενίζει τους Αλγερινούς και να τους πείθει για τις «καλές προθέσεις» της γαλλικής παρουσίας στη χώρα τους. Στην πραγματικότητα, όμως, ο κύριος στόχος του είναι η εξάρθρωση και καταστολή του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου. Ο Ροκ προσπαθεί όσο μπορεί ν' αντεπεξέλθει στο ρόλο του, διστασμένος ανάμεσα στους εκθρικούς χωρικούς και στους γάλλους στρατιώτες...

» 10-05 • Παύλος Ζάννας, 22:00

Ο μασέρ / Masahista

του Brillante Mendoza (Φιλιππίνες, 2005)

Ο Ίλιακ εργάζεται ως μασέρ σ' ένα κέντρο μασάζ για ομοφυλόφιλους. Ένα πρωί, μαθαίνει ότι πέθανε ο πατέρας του. Ακολουθούν οι τελετουργίες και παραδόσεις που πρέπει να τηρηθούν και να γίνουν μπροστά σε όλους: τα μαύρα ρούχα, η χήρα που κάθεται δίπλα στον νεκρό, ο πρωτότοκος γιος που μεταφέρει το φέρετρο στο νεκροταφείο. Αντιπαραβάλλοντας τις δύο ζωές του Ίλιακ, η ταινία αντιπαραβάλλει και δύο διαφορετικές όψεις του καθήκοντος: την τελετουργία που δικαιούνται οι νεκροί, και την άλλη, την κρυμμένη, που δικαιούται ο πελάτης ο οποίος πληρώνει για σεξ.

» 10-05 • Τζον Κασσαβέτης, 23:00

Η διπλανή πόρτα / Naboe

του Pal Sletaune (Νορβηγία, 2005)

Ένα ψυχολογικό θρίλερ με έντονες σεξουαλικές αποχρώσεις. Μια μέρα, ο Τζον συναντά τις δυο

γειτόνισσές του, την Αν και την Κιμ, δύο πολύ όμορφες γυναίκες που τον προσκαλούν στο διαμέρισμά τους. Το διαμέρισμα είναι γεμάτο κονσέρβες κι εμφιαλωμένα νερά, λες και ετοιμάζονται για πολιορκία. Ο Τζον παραξενεύεται που δεν τις έχει συναντήσει ως τώρα, ενώ αντίθετα εκείνες γνωρίζουν τον Τζον και την πρώην φίλη του πολύ καλά... Ο Τζον θα αφηθεί στα χέρια των δύο γυναικών οι οποίες θα τον παρασύρουν σ' έναν κόσμο όπου θα του είναι αδύνατο να ξεχωρίσει το ψέμα από την πραγματικότητα...

» 10-05 • Παύλος Ζάννας, 24:00

Άγριες κιθάρες / Gitarrmongot

του Ruben Östlund (Σουηδία, 2004)

Στο μη φυσιολογικό βρίσκει πολλές φορές κανείς το απολύτως ανθρώπινο. Ο δωδεκάχρονος Έρικ μας ξεναγεί στην αποσπασματική του ζωή.

» 10-05 • Τζον Κασσαβέτης, 00:30

Το Low profile του Christoph Hochhäusler αφηγείται την ιστορία ενός νεαρού που παίζει περίεργα παιχνίδια με την ταυτότητά του: ζει μια ζωή που δεν είναι δική του, και ομολογεί εγκλήματα που δεν έχει διαπράξει.

Christoph Hochhäusler

Μια ταινία που υπερβαίνει τον ρεαλισμό, διαποτισμένη με ένα χιούμορ εφιαλτικό. Ο σκηνοθέτης μας εξηγεί τι ακριβώς είχε στο μυαλό του.

ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ

Είναι πολύ φυσιολογικό μια ταινία να έχει πολλές πηγές έμπνευσης. Μετά το *Milchwald*, ήθελα να κάνω ένα φιλμ που θα βασίζεται περισσότερο στη διαίσθηση, ένα προϊόν της φαντασίας μου, αλλά επίσης κάτι που θα έμοιαζε ρεαλιστικό. Η ταινία δημιουργήθηκε σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα. Γράφτηκε και μονταρίστηκε πολύ γρήγορα, που ήταν για μένα μια πολύ ευχάριστη αλλαγή. Στο συνηθισμένο χρονικό διάστημα μιας παραγωγής, κάπου ξενάες τι ακριβώς ήθελες να κάνεις αρχικά. Το σενάριο της ταινίας περιοριζόταν μόνο σε 80 σελίδες. Κάποιες σκηνές απλώς επισημαίνονταν στο σενάριο. Απλούστατα, υπάρχουν κάποιες στιγμές που η κατάσταση υπερβαίνει το συγγραφέα, είναι πιο έξυπνη από αυτόν! Αυτό ισχύει κατά κύριο λόγο σε σκηνές πολλών ατόμων, όπου προκύπτει μια δυναμική που μπορεί να προβλεφθεί, αλλά όχι να αναλυθεί από πριν λεπτομερειακά. Όμως η ταινία γυρίστηκε κυρίως έτσι όπως γράφτηκε και σχεδιάστηκε. Θα ήταν δύσκολο να γίνει αλλιώς στο σύντομο χρονικό διάστημα των γυρισμάτων. Σε κάθε περίπτωση, δεν είμαι ο σκηνοθέτης που επιμένει σε μια κατά λέξη ερμηνεία του σεναρίου του. Ακριβώς το αντίθετο, είμαι χαρούμενος όταν ένας ηθοποιός μου λέει μια πρόταση απολύτως φυσιολογικά, όπως θα την έλεγε ο ίδιος. Πρέπει να δουλεύεις με τις εμπειρίες των ηθοποιών και του υπόλοιπου συνεργείου εν γένει, αλλιώς τα πράγματα οδηγούνται σε μια αφόρητη σκλαβιά.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΦΥΛΑΚΗ

Όπως και στην πρώτη μου ταινία, έτσι κι εδώ ασχολούμαι με την οικογένεια. Από τη μία, οι δικές μου εμπειρίες με επηρέασαν σε μεγάλο βαθμό: τα αυτοβιογραφικά μοτίβα παίζουν σημαντικό ρόλο, ιδίως σε αυτήν την ταινία. Από την άλλη, η οικογένεια με ενδιαφέρει ως μια μικρογραφία της κοινωνίας. Με ενδιαφέρει πολύ το γεγονός ότι δεν είσαι σε θέση να διαλέξεις την οικογένειά σου. Πειτέσαι μέσα σε αυτήν και δίνεις μια αναπόφευκτη μάχη. Οπότε για έναν έξωθεν παρατηρητή, η οικογένεια δίνει εξαιρετικό δραματικό υλικό, από τη στιγμή που ο καθένας σε μικρό ή μεγαλύτερο βαθμό μπορεί να ταυτιστεί με αυτό συναισθηματικά. Η κατάσταση που περιγράφω δεν είναι αυτοβιογραφική, αλλά νιώθω πολύ κοντά με την οικογένεια της ταινίας. Μεγάλωσα στο Μόναχο, ήμασταν τρία αγόρια και δύο κορίτσια: είμαι το νούμερο τέσσερα. Υπάρχουν πολλές διαφορές, αλλά η βασική δομή είναι η ίδια. Πάντως άφησα τις αδερφές έξω! Αλλά, όπως ήδη είπα, αφορά κυρίως σε γνώριμες καταστάσεις και όχι στην ίδια την οικογένειά μου. Μια συντηρητική άποψη ισχυρίζεται ότι τα σύγχρονα προβλήματα σχετίζονται με τη «δυσλειτουργική» οικογένεια. Πιστεύω ότι όλα αυτά είναι

ανοησίες. Η «λειτουργική» οικογένεια του παρελθόντος είναι απλώς μια εφεύρεση. Σε κάθε γκρουπ ανθρώπων όπου η εξουσία και η αγάπη διανέμονται με άδικο τρόπο, υπάρχουν πάντα ανταγωνισμός και συγκρούσεις. Ο τρόπος με τον οποίο επιλύονται αυτά είναι ζήτημα προσωπικού ταμπεραμέντου και πιθανοτήτων. Πιστεύω ότι η βναυσότητα των ανθρώπων συναρτάται πάντα από πιθανότητες.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΗΡΩΑ ΤΟΥ

Ο Άρμιν δεν είναι ακριβώς ευτυχισμένος, αυτό είναι σίγουρο. Όμως το μόνο σίγουρο είναι ότι παλεύει –για αναγνώριση, για να γίνει «ορατός». Σε τελική ανάλυση, όλη η ταινία έχει να κάνει με αυτήν ακριβώς την αγωνία. Ο Άρμιν θέλει να υπάρξει σε αυτόν τον κόσμο. Δεν έχει όμως στη διάθεσή του τα ίδια μέσα που έκαναν τα αδέρφια του τόσο επιτυχημένα. Απλούστατα δεν μπορεί να λειτουργήσει έτσι. Σε κάθε περίπτωση, δεν θεωρώ ότι η ζωή του θα αποβεί τόσο καταστροφική. Η δική μου ζωή άλλωστε δεν είναι τόσο μακριά από αυτήν του ήρωά μου. Φυσικά και κάποιος μπορεί να πει ότι η ταινία περιγράφει μια εφιαλτική κατάσταση, αλλά πιστεύω ότι είναι ζήτημα οπτικής γωνίας. Αυτό είναι τελικά το σπουδαιότερο με το σινεμά, ότι μπορείς να δεις τον κόσμο ως εξωτερικός παρατηρητής, κάτι που είναι εξαιρετικά δύσκολο στην αληθινή ζωή. Όλοι έχουμε την αγωνία να συμμετέχουμε στη μεγάλη ιστορία του κόσμου, και αυτό πολύ συχνά αποδεικνύεται αυταπάτη. Θέλουμε να πιστεύουμε ότι ασκούμε επιρροή.

ΓΙΑ ΤΟ «ΔΙΧΑΣΜΕΝΟ» ΣΥΜΠΑΝ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ

Στην ταινία υπάρχουν δύο διαφορετικοί κόσμοι. Από τη μία ο ήσυχος κόσμος των προαστίων όπου ο Άρμιν ζει με την οικο-

«Η οικογένεια με ενδιαφέρει ως μια μικρογραφία της κοινωνίας, ιδιαίτερα το γεγονός ότι δεν είσαι σε θέση να διαλέξεις την οικογένειά σου. Πειτέσαι μέσα σε αυτήν και δίνεις μια αναπόφευκτη μάχη.»

γένειά του, και από την άλλη ένας κόσμος ακατοίκητος, κάπου ανάμεσα στους αχανείς αυτοκινητόδρομους. Στην πραγματική ζωή, έχω παρατηρήσει ότι οι ψυχολογικές καταστάσεις, ο φόβος και όλα τα άλλα συναισθήματα, αλληλεπιδρούν πολύ ισχυρά με το χώρο όπου κάποιος κινείται και εγκαθίσταται. Και αυτό προσπαθώ να αποδώσω στις ταινίες μου. Στο *Low Profile*, είναι αυτές οι νεκρές ζώνες όπως οι αυτοκινητόδρομοι, οι δημόσιες τουαλέτες ή κάποιοι ερημωμένοι κερσότοποι που δίνουν τον απαιτούμενο χώρο στον Άρμιν. Εκεί νιώθει ελεύθερος. Αυτό είναι το συναρπαστικό με τη Δυτική Γερμανία, αυτές οι «αόρατες» δομές των αυτοκινητόδρομων (autobahns). Το παρατηρείς όταν βγάζεις κάποια φωτογραφία, ότι τους βλέπεις μόνο όταν τους χρησιμοποιείς. Επίσης απαγορεύεται να περπατήσεις εκεί, μπορείς να κυκλοφορήσεις μόνο μέσα σε ένα αυτοκίνητο, η κίνηση του οποίου περιορίζει πολύ την οπτική σου. Ο Άρμιν συμπεριφέρεται πολύ διαφορετικά, διασχίζει αυτόν τον κόσμο με τα πόδια και είναι απόλυτα μόνος αλλά ελεύθερος.

Το ζήτημα του χώρου είναι ένας από τους κύριους λόγους που ταξιδέψαμε στο Mönchengladbach για να γυρίσουμε την ταινία. Η περιοχή του Κάτω Ρήνου είναι φανταστική... μοιάζει με έναν καθεδρικό από αρτηρίες, σαν φλέβες που διατρέχουν ολόκληρη τη χώρα, ένα ανολοκλήρωτο γιγαντιαίο οικοδόμημα. Μοιάζει κάπως με ναό των Αζτέκων, σίγουρα το ίδιο πολυέξοδο και με παρόμοια ποσότητα αίματος να έχει δαπανηθεί, με τη μόνη διαφορά ότι μπορεί κανείς να έχει μια πλήρη όψη του «μνημείου» των αυτοκινητόδρομων μόνο στο χάρτη.

Ο άλλος κόσμος είναι η αξιοπρεπής, μεσοαστική μικρή πόλη. Μια «ουτοπία», που επιμένει στο ότι έχεις ανάγκη το δικό σου σπίτι για να είσαι ευτυχισμένος. Με εντυπωσίαζε πάντα ο τρόπος που τα μέλη της RAF επέλεγαν τις κρυψώνες τους: με βάση το πόσο γρήγορα θα μπορούσαν να αποδράσουν από εκεί. Αυτό είναι ένα πολύ ενδιαφέρον κριτήριο για την επιλογή κατοικίας. Αν κοιτάξει κανείς την ευρύτερη περιοχή όπου γυρίσαμε την ταινία, από αυτήν την άποψη είναι ιδανική για τρομοκράτες!

Αυτό με ενδιαφέρει επίσης, καθότι η λαχτάρα για μακρινά ταξίδια έπαιζε πάντα σπουδαίο ρόλο στη Γερμανία, όχι μόνο στην περίοδο του Ρομαντισμού, αλλά μέχρι και σήμερα. Είμαστε οι παγκόσμιοι πρωταθλητές του ταξιδιού! Η απόδραση ήταν πάντα ζητούμενο μέγιστης σημασίας για τους Γερμανούς, περισσότερο όμως ως διέξοδος από την απογοήτευση. Ταξιδεύουμε επειδή θέλουμε να γυρίσουμε πίσω ανανεωμένοι.

Επιμέλεια: Κωνσταντίνος Σαμαράς

Ελάτε στη δροσιά του TV5

2 φορές την εβδομάδα η καρδιά του παγκόσμιου κινηματογράφου μιλά γαλλικά
Δευτέρα και Πέμπτη στις 23:30 ώρα Ελλάδας

TV5
www.tv5.org

μη μετράτε τις μέρες...

με τη είστε σίγουροι
24 ώρες παράδοση
✓ με ασφάλεια ✓ στο χώρο σας

YENIKI TAXYDROMIKI
...ο καθημερινός σας συνεργάτης

EETT
AM : 99-149
Γενική Άδεια
Ταχυδρομικών
Υπηρεσιών

ΚΕΝΤΡΙΚΑ: Κηφισού 14, Τ.Κ. 18233, Αγ. Ιωάννης Ρέντης
ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 210 48 51 100, FAX 210 48 12 902
Υποκ/μα: 5ο χλμ. Ε.Ο. Θεσ/νίκης-Αθηνών, Τ.Κ. 54628
ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 2310 712600, FAX: 2310 712620
www.taxydromiki.gr

ποιότητα + φιλικότητα = **ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ** **ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΩΝ PC**

ΥΠΙΘΕ ΤΕΧΝΟΛΟΓΥ

Η/Υ ... **από 600,00**
ME 17" LCD ΘΟΟΝΗ

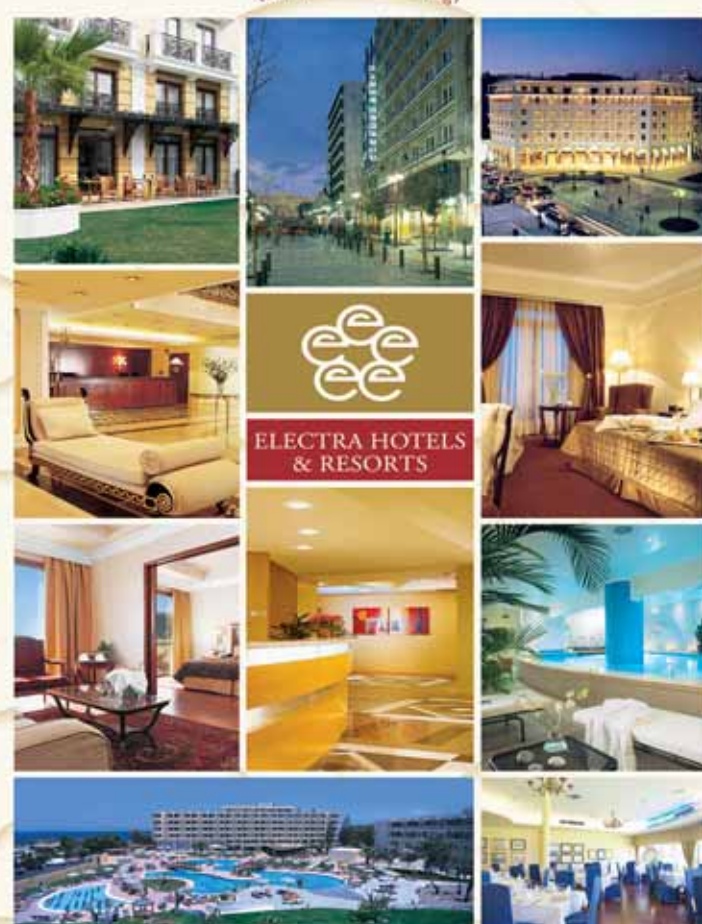
φορητά από **650,00**

ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ !!!
ΕΝΤΟΣ ΔΥΟ ΗΜΕΡΩΝ

10 Χρόνια κοντά σας
...σας περιμένουμε !!

αρριανού 13 - Θεσσαλονίκη
(έναντι ροτονα)
τηλ 2310214800 - 2310216299
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΑΠΟ 9.00 ΕΩΣ 20.00

www.electrahotels.gr

ELECTRA HOTELS & RESORTS

modern hospitality in a traditional way

ELECTRA PALACE HOTEL ATHENS ***** Tel: +30 210 3370 000 Fax: +30 210 3241 875 e-mail: sales@ath@electrahotels.gr	ELECTRA HOTEL ATHENS ***** Tel: +30 210 3378 000 Fax: +30 210 3220 310 e-mail: sales@ath@electrahotels.gr	ELECTRA PALACE HOTEL THESSALONIKI ***** Tel: +30 2310 294 000 Fax: +30 2310 294 001 e-mail: sales@th@electrahotels.gr	ELECTRA PALACE HOTEL RHODES ***** Tel: +30 22410 92521 Fax: +30 22410 92038 e-mail: sales@rh@electrahotels.gr
--	---	---	---

Ένα παραμύθι για το πάθος για τη ζωή

Η χορωδία του Χαρίτωνα

του Γρηγόρη Καραντινάκη (2005)

Ο Χαρίτων Ουλιάνωφ είναι ο Γυμνασιάρχης στο σχολείο μιας μικρής επαρχιακής πόλης. Ονειροπόλος, γλεντζές, γυναικάς αλλά και τρυφερός ζει την κάθε στιγμή της ζωής του με όλο του το είναι. Η έλευση της Ελένης, μιας όμορφης καθηγήτριας Μαθηματικών στο σχολείο, θα τον κάνει να αποκτήσει τους πρώτους του αντιπάλους, το νέο αυστηρό διοικητή του στρατού που όρισε η στρατιωτική κυβέρνηση της δικτατορίας και ένα συνάδελφό του. Άλλωστε μια ωραία Ελένη πάντα φέρνει κι έναν Τρωικό πόλεμο, άσχετα αν ο ίδιος δεν θέλει να συμμετάσχει σε κάτι τέτοιο. Αυτός επιμένει να χαιρετάει το καλό κρασί καθώς και τις πρόβες της χορωδίας του σχολείου που πρόκειται να λάβει μέρος στο μεγάλο τοπικό διαγωνισμό χορωδιών. Ο μικρός Γρηγόρης, αγαπημένος μαθητής του Χαρίτωνα, παρακολουθεί όλη την πόλη να ζει για το διαγωνισμό αλλά και να παίρνει μαθήματα ζωής από το δάσκαλό του.

B.P.

» *Ciné Τάγια* Μαρκετάκη, 20:00

Έτσι είναι αν έτσι θυμάσαι...

Γρηγόρης Καραντινάκης, σκηνοθέτης της ταινίας

Αν και είναι η πρώτη σας ταινία, πρόκειται για μια μεγάλη, φιλόδοξη παραγωγή που μάλιστα διαδραματίζεται σε παρελθόντα χρόνο. Φοβηθήκατε καθόλου την αναμέτρησή σας με ένα

τόσο φιλόδοξο σχέδιο για πρώτο βήμα;

Αυτή η ταινία μέχρι να πραγματοποιηθεί μου πήρε οκτώ χρόνια από τη ζωή μου. Εάν εκείνο το ωραίο πρωί, όταν πρωτοξεκινήσαμε, ένα πουλάκι μου ψιθύριζε στο αυτί ότι θα κρατήσει τόσο χρόνο, ίσως και να μην έμπαινα στη διαδικασία. Από την άλλη, όταν κάνεις μια ταινία μπαίνεις σε μια περιπέτεια για την οποία δεν ξέρεις πού και πώς θα σε βγάλει. Είναι ένα ταξίδι και, στην περίπτωση μας, στα ελληνικά δεδομένα παραγωγής ταινιών, μια μικρή οδύσσεια. Όσο για την αναμέτρηση, δεν αφορά τόσο το δημιουργικό κομμάτι – πάντα στην ελληνική πραγματικότητα – ενώ θα έπρεπε, όσο τις πρακτικές δυσκολίες που συναντάς. Με αυτές αναμετρήσεις, κι

εκεί οριοθετείς ξανά και ξανά τις αντοχές σου. Η διαδικασία λοιπόν, να κάνεις εδώ κινηματογράφο, πονάει.

Οι ονειρικές στιγμές της ταινίας είναι αισθητική επιλογή ή ουσιαστικό συμπλήρωμα της ιστορίας όπως την είχατε στο μυαλό σας;

Η ταινία είναι ένα παραμύθι. Μια ιστορία που αφηγείται ένας μικρός, με ψέμματα ή αλήθειες – κάτι που τελικά δεν έχει και μεγάλη σημασία. Σ' αυτό το πνεύμα, οι ονειρικές στιγμές δεν είναι τίποτε άλλο παρά η βάση της αλήθειας της ταινίας. Είναι οι στιγμές που υποδηλώνουν ότι οι αυθαιρεσίες της υπόλοιπης ιστορίας δεν είναι και τόσο αυθαίρετες. Ας πούμε πως είναι σαν να αφηγείσαι μια ιστορία που έζησες μικρός. Δεν τη λες σίγουρα έτσι όπως συνέβη, αλλά σίγουρα όπως θέλεις να τη θυμάσαι.

Στην ταινία σας συμμετέχουν σπουδαίοι ηθοποιοί. Συναντήσατε κάποια δυσκολία στο να τους πείσετε να συμμετέχουν;

Η Χορωδία του Χαρίτωνα είναι μια ταινία χαρακτήρων. Όσοι ηθοποιοί διάβαζαν το σενάριο, θέλετε γιατί οι χαρακτήρες αυτοί περιγράφονταν με έντονα χρώματα, θέλετε γιατί οι αμοιβές τους ήταν μ-

θικές (για αστέιο πρόκειται, ας μην βιαστεί η εφορία), δέχτηκαν αμέσως να συμμετάσχουν. Αρκετοί ήθελαν να υπάρξουν σ' αυτή την ιστορία μέσα από οποιοδήποτε ρόλο, κι αυτό για μένα είναι πολύ συγκινητικό, όπως ακόμα ότι όλοι τελικά έδωσαν την ψυχή τους και τους είμαι ευγνώμων γι' αυτό.

Ποια ήταν η μεγαλύτερη δυσκολία που αντιμετώπισατε κατά τη διάρκεια του όλου σχεδίου, από την αρχή της συγγραφής του σεναρίου μέχρι την τεχνική ολοκλήρωση της ταινίας;

Μα φυσικά η χρηματοδότηση της ταινίας! Η αγωνία να συγκεντρωθούν οι απαιτούμενοι πόροι για να ξεκινήσουμε. Εκ των υστέρων βέβαια, η πιο κρίσιμη στιγμή ήταν όταν στα μισά των γυρισμάτων ήρθε όλη αυτή η –γνωστή πια– ιστορία με το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου. Τότε πραγματικά δοκιμαστήκαμε όλοι μας, ωστόσο το συνεργείο και οι συντελεστές ήταν αυτοί που έδωσαν τη λύση, επιμένοντας, παρ' όλες τις οικονομικές δυσκολίες που είχαν φτάσει στο απροχώρητο, να συνεχίσουμε ώστε να ολοκληρωθεί η ταινία.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρητάς

Δημήτρης Βάκης, Γιώργος Μακρής σεναριογράφοι

[...] Όταν ξεκινήσαμε να δουλεύουμε σχεδιάζοντας το σενάριο, υπήρχε ήδη η αρχική ιδέα, διαμορφωμένη από τον Γρηγόρη Καραντινάκη σε συνεργασία με τον Irakli Kvirikadze, δάσκαλό του και φίλο στη σχολή κινηματογράφου της Μόσχας. Με την ευρύτερη έννοια, ερέθισμα που μας κέντρισε (και συνεχίζει να το κάνει) υπήρξε η αντιπαράθεση «τάξης» και «αναρχίας».

[...] Για 'μας η εποχή ήταν ένα εργαλείο και όχι αυτοσκοπός. Χρειαζόμασταν μια συνθήκη «ολοκληρωτισμού», ώστε να λειτουργήσει καλύτερα η αντιπαράθεση των βασικών ηρώων και μας την πρόσφερε η δικτατορία του '67, που ταυτόχρονα ήταν και μια εποχή από την οποία οι ίδιοι διατηρούσαμε αναμνήσεις. Προσπαθήσαμε οι λεπτομέρειες να μην προδίδουν την εποχή, χωρίς όμως να γίνουμε σχολαστικοί. Δεν φοβηθήκαμε ούτε τους αναχρονισμούς, αρκεί να εξυπηρετούσαν στη δραματουργία. Ένας ακόμα λόγος για να τοποθετήσουμε την ιστορία μας σ' αυτό το χρονικό πλαίσιο ήταν και η απίστευτη φαιδρότητα της αισθητικής του καθεστώτος των συνταγματαρχών. Έρευνα έγινε, κυρίως σε επιμέρους υλικά που χρησιμοποιήθηκαν για το χτίσιμο του «παραμυθιού» μας.

[...] Αν και είναι φυσιολογικό οι χαρακτήρες να διαμορφώνονται και σε σχέση με τους ηθοποιούς που καλούνται να τους ενσαρκώσουν, στην ταινία μας ελάχιστα πράγματα άλλαξαν στο σενάριο μετά τη διανομή. Όμως είχαμε την τύχη οι ηθοποιοί της ταινίας να προσθέσουν με τον προσωπικό τους τρόπο, στοιχεία που δεν είχαμε προβλέψει, ζωντανεύοντας μοναδικά τους χαρακτήρες που έπαιζαν και τους ευχαριστούμε πολύ γι' αυτό.

[...] Το σενάριο δουλεύονταν και άλλαζε μέχρι και την παραμονή των γυρισμάτων. Στους τελευταίους δύο μήνες μόνο, είχαμε περισσότερες από τρεις διαφορετικές εκδοχές του. Κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων υπήρξαν μερικές ακόμα επί μέρους τροποποιήσεις, που οφείλονταν είτε σε κάτι που πρότειναν οι ηθοποιοί, είτε σε μια καινούργια ιδέα του σκηνοθέτη, είτε απλά σε νεώτερες σκέψεις μας, προτάσεις άλλων συντελεστών κλπ. Ακόμα υπήρξαν αλλαγές που υπαγορεύθηκαν από τεχνικές ή άλλες ανάγκες. Δεν πρέπει βέβαια να ξεχάσουμε και την περίοδο του μοντάζ, όπου το σενάριο «ξαναγράφτηκε».

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρητάς

Νίκος Πλατύραχος μουσικός

[...] Σαφώς και πάντοτε τα στοιχεία της ιστορίας, της ατμόσφαιρας του ύφους και της εποχής μιας ταινίας υπαγορεύουν σ' ένα μέτρο και την αισθητική της μουσικής της, χωρίς παρ' όλα αυτά να την προσδιορίζουν και αναγκαστικά. Στη συγκεκριμένη περίπτωση η ταινία μας χαρακτηρίζεται από έντονα νοσταλγική διάθεση, έναν γλυκό σουρεαλισμό και βέβαια χιούμορ... πολύ χιούμορ! Η μουσική ακολουθεί και ενισχύει αρμονικά αυτή την ατμόσφαιρα, εκτός από κάποιες στιγμές που «υπερβάλλει», ή ακόμα και «αντιπαράκειται» με τη δράση προκειμένου να τονίσει το κωμικό στοιχείο ή ακόμα και να φανερώσει κρυμμένες αιχμές του σεναρίου. Όσον αφορά τη συνεργασία με τους συντελεστές της ταινίας, ήταν πραγματικά τόσο εκρηκτικά αμφίδραστη, που να τολμά να πει κανείς ότι η μουσική γράφτηκε από κοινού! Η σχεδόν δια «κοινοβίου» συνύπαρξη με τους βασικούς συντελεστές του σεναρίου και της σκηνοθεσίας για όλο το χρονικό διάστημα των γυρισμάτων και του μοντάζ είχε ένα «χημικά» πολύτιμο και εξαιρετικά γόνιμο καλλιτεχνικό αποτέλεσμα. [...] Όταν διάβασα το σενάριο και μετά από τις πολύ ανάγλυφες περιγραφές του –πλέον πολύ φίλου μου και πολύτιμου συνεργάτη– Γρηγόρη Καραντινάκη, κατάλαβα ότι πρόκειται για μία αυστηρά «μουσική» ταινία, σχεδόν μιούζικαλ, όσο βεβαίως αυτός ο όρος δεν σηματοδοτεί

την υπάρχουσα αισθητική που γνωρίζουμε από τις γνωστές διεθνείς παραγωγές. Πριν προλάβω όμως να «σκεφτώ» το οτιδήποτε, έπρεπε επιτακτικά να στρωθώ στη δουλειά! Μιας και ο όγκος του μουσικού υλικού ήταν πολύ μεγάλος (χορωδίες, ορχήστρες, σολίστες κλπ), καθώς και ο χρόνος που είχαμε στη διάθεσή μας ελάχιστος, διαπίστωσα ότι δεν τα βγάζω πέρα μόνος μου... Στρατεύτηκαν λοιπόν, ως εκ τούτου, δύο πολύ καλοί μου φίλοι ο Δημήτρης Μπουζάνης για τη διεύθυνση όλων των χορωδιών και ο Γιάννης Γκίκας για κάποιες από τις ενορχηστρώσεις και οφείλω να ομολογήσω ότι χωρίς την άνευ όρων ειλικρινή, ουσιαστική, έως και «φανατική» συμμετοχή τους, δεν θα ήταν δυνατή η εργασία αυτή.

[...] Κάτι που σίγουρα κρατώ από την εμπειρία της δουλειάς μας για την ταινία αυτή είναι τα ατέρμονα ξενύχτια στο σπίτι μου με τους σεναριογράφους και το σκηνοθέτη, εν μέσω delivery, βότκας, ούισκυ και τσιγάρων προκειμένου να «στήσουμε» τα τραγούδια, οι ηχογραφήσεις με τις χορωδίες που έγιναν σε παρόμοιο κλίμα – και που με την ευκαιρία τις ευχαριστώ μιας και συμμετείχαν αφιλοκεδώς – και βέβαια η συνεργασία με το σύνολο σχεδόν των ηθοποιών, αφού όλοι είχαν μια μικρή ή μεγαλύτερη μουσική δράση.

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

Η γυναίκα είναι... σκληρός άνθρωπος

του Αντώνη Καφετζόπουλου (2005)

Μια δύσκολη μέρα ξεκινάει για τον Τζόνι. Η γυναίκα του, του θέτει τελεσίγραφο ότι θέλει επειγόντως να κάνουν παιδί, η μητέρα του εξαφανίζεται μυστηριωδώς κατά την επίσκεψή της στη διαφημιστική εταιρία που εργάζεται ο ίδιος, η κόρη του που κατηγορείται για μικροκλοπές το σκάει με έναν Βούλγαρο κακοποιό, η πρώην γυναίκα του τον πιέζει να μιλήσουν για την κόρη τους. Κι όλα αυτά καθώς ο Τζόνι βρίσκεται στο πιο κρίσιμο σημείο της καριέρας του ως διαφημιστής. Ο Τζόνι

Μια ηθογραφία όχι μόνο για γυναίκες, αλλά κυρίως για άντρες

νι διατυμπανίζει συνεχώς στους συνεργάτες του να μην ανησυχούν, μιας και η μέρα της κρίσης δεν έφτασε ακόμη. Η μέρα αυτή όμως θα τον κάνει να το ξανασκεφτεί...

Ο Αντώνης Καφετζόπουλος σκηνοθετεί και πρωταγωνιστεί σε μια ταινία που μιλά για τον ανδρικό ψυχισμό, όπως αυτός αποκαλύπτεται μέσα από τις σχέσεις του με τις γυναίκες γύρω του. Ταυτόχρονα μας οδηγεί μέσα στο δύσκολο, αν και πολλές φορές κωμικό ταξίδι ενός ανθρώπου στην παράνοια της σύγχρονης Αθήνας και τη δυσκολία της επικοινωνίας σ' αυτήν.

B.P.

» *Κινέ Τώνια Μαρκετάκη, 17:45*

Δημήτρης Μπασλάμ μουσικός

[...] Όταν άρχισα να γράφω τη μουσική, η ταινία ήταν σχεδόν έτοιμη. Οπότε ξεκινήσαμε βλέποντάς την. Μετά δουλέψαμε παρέα κάθε σκηνή ξεχωριστά μέχρι και τις ηχογραφήσεις στη Θεσσαλονίκη. Πολλά πράγματα μάλιστα πήραν την τελική τους μορφή στο στούντιο με τη συνεργασία και των μουσικών που ηχογράφησαν. Η ιστορία και η ατμόσφαιρα της ταινίας δε, με οδήγησαν σ' αυτό που ακούς. Χωρίς άλλη ψυχανάλυση. Το ζητούμενο άλλωστε είναι το που οδηγείται αυτός που βλέπει την ταινία. Σε μένα μένει όλη αυτή η διαδικασία.

[...] Αν είχε εκπλήξεις το αποτέλεσμα αυτής της δουλειάς μου και αν ήταν ενδιαφέρον το να δημιουργώ για μια ταινία; Φυσικά! Είχε και έκπληξη και ενδιαφέρον και αγωνία και όλο το πακέτο. Εξάλλου είναι και η πρώτη μου φορά... Όσον αφορά στο τι κρατάω περισσότερο, την παρέα με τον Αντώνη. Σαφώς.

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

Λιούμπη

της Λάγιας Γιούργου (2005)

Μια νεαρή ρωσίδα κι ένας Έλληνας ζουν μια ψευδαίσθηση ελευθερίας που δεν θα κρατήσει πολύ...

θεί. Λίγο αργότερα, η Λιούμπη θα μείνει έγκυος, όμως τα οικονομικά βάρη της οικογένειας, που εξαναγκάζουν το Δημήτρη να παντρευτεί μια ευκατάστατη κοπέλα, θα σταθούν εμπόδιο στη σχέση του με τη Λιούμπη. Η νέα ταινία της Λάγιας Γιούργου έχει ως κεντρικό της θέμα μια ερωτική ιστορία που υπερβαίνει τις κοινωνικές συμβάσεις. Ταυτόχρονα, αποτελεί ένα σχόλιο πάνω στο επίκαιρο κοινωνικό ζήτημα της μετανάστευσης, του ρατσισμού και της εκμετάλλευσης των αλλοδαπών.

Γ.Π.

» *Ολύμπιον, 22:00*

Λάγια Γιούργου σκηνοθέτις

[...] Έχει διανομή η ταινία. Λένε ότι κυρίως γυναίκες θα ελκύσει αυτή η ταινία. Εμένα πάντως μόνο άνδρες (που την έχουν δει) με έχουν πλησιάσει και μου έχουν μιλήσει με τα καλύτερα. Μερικοί έχουν κλάψει κιόλας. Κάποιο λάθος θα έχω κάνει, δεν εξηγείται...

[...] Αλίμονο αν ο κινηματογράφος, γενικώς, δεν συμβαδίζει με τις κοινωνικές εξελίξεις. Τουλάχιστον γι' αυτούς που κάνουν ένα λαϊκό κινηματογράφο, όπως θέλω να κάνω εγώ.

[...] Έχουν πράγματι περάσει δέκα χρόνια από την πρώτη μου ταινία. Δεν έχει αλλάξει ο τρόπος που δουλεύω, απλώς έχω ωριμάσει, έχω μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση, κοινώς: δε μασώ.

Η νοσταλγός

της Ελένης Αλεξανδράκη (2004)

Είναι λίγες οι φορές που ο σύγχρονος ελληνικός κινηματογράφος πατάει στην ελληνική λογοτεχνία για να αντλήσει τις ιστορίες του. Η Ελένη Αλεξανδράκη όχι μόνο την εμπιστεύεται, αλλά επιλέγει να βασιστεί στο ομότιτλο διήγημα του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη, μια επιλογή φαινομενικά δύσκολη, για τη δεύτερή της ταινία μιας και ο πλούτος και η ομορφιά των γραπτών του συγγραφέα βασίζεται στην ομορφιά της γλώσσας του και τη δύναμη της παράδοσης. Αυτό ακριβώς είναι και το στοιχείο που η σκηνοθέτης επιχειρεί να αποδώσει στην ταινία. Γυρισμένη στη Νίσυρο και το Γυαλί, δυο μικρά νησιά της Δωδεκανήσου, με αφήγηση στη νισύρική διάλεκτο από τρία Νισυρόπουλα και εκτός από επαγγελματίες ηθοποιούς να χρησιμοποιεί και Νισύριους ερασιτέχνες, η ταινία προσπαθεί να έχει την αύρα του συγγραφέα. Η ιστορία αναφέρεται σε μια γυναίκα που το σκάει από το νησί που ζει με τον αρκετά μεγαλύτερο σύζυγό της για το απέναντι νησί, που αποτελεί την ιδιαίτερη πατρίδα της. Κατά τη φυγή της ένας νεαρός βοσκός κρυφά ερωτευμένος μαζί της τη βοηθά στην απόδρασή της ενώ για την ίδια, παρά έναν λανθάνοντα ερωτισμό που υπάρχει και στη δική της ψυχή, ο πραγματικός λόγος της φυγής της είναι η νοσταλγία για τον τόπο που γεννήθηκε...

Μια ταινία μελωδία από τις ιστορίες του συγγραφέα και την πραγματικότητα του νησιού

B.P.

» *Ολύμπιον, 13:00*

Ελένη Αλεξανδράκη σκηνοθέτις

[...] Όσο κι αν φαίνεται παράξενο κι εγώ φιμάρω ένα κομμάτι της σύγχρονης Ελλάδας, που είναι μάλιστα ολοζώντανο. Ο τόπος, οι άνθρωποι και η γλώσσα των διαλόγων που χρησιμοποιώ είναι στοιχεία απολύτως υπαρκτά και σημερινά, όσο κι αν αυτή η πραγματικότητα μοιάζει με παραμύθι. Ο λόγος του Παπαδιαμάντη που είναι τρομερά καιρός σήμερα δένει φυσικά μ' αυτή την πραγματικότητα, μέσα στην οποία η ταινία τοποθετεί την ιστορία της Νοσταλγού. Ο λόγος που ασχολούμαι με τον Παπαδιαμάντη εκφράζεται τέλεια σ' ένα άρθρο του Χρήστου Βακαλόπουλου στο περιοδικό Αντί το 1991: έλεγε πολύ οξυδερκώς: «Καθώς ο ελληνικός κόσμος χαλαρώνει στην ασφυκτικά αναπνευστική αγκαλιά της φανταστικής ευρωπαϊκής κοινότητας, αυτού του πολυσυλλεκτικού κατασκευάσματος που στηρίζεται στην αναγκαιότητα της οικονομίας κι όχι σ' εκείνη του αισθήματος, ο Παπαδιαμάντης θα έπρεπε ν' απομακρύνεται και να χάνεται από τα μάτια μας, όπως τόσο άλλοι πριν και μετά απ' αυτόν. Όμως ο Παπαδιαμάντης λάμπει περισσότερο παρά ποτέ κι αυτό συμβαίνει παρά την θέλησή μας. Όσο ο κόσμος γύρω μας αποχαιρέττει τον δικό του τόσο η φήμη του μεγαλώνει, όσο οι ερμηνείες για την ζωή και το έργο του πληθαίνουν τόσο εκείνος τις αντιπαρέχεται και επιβιώνει η παρουσία του αφήνει ένα ανεξίτηλο χνάρι.

Όλια Λαζαρίδου ηθοποιός

[...] Τον Παπαδιαμάντη εγώ δεν τον βλέπω σαν έναν καθαρά ηθογραφικό συγγραφέα. Το εξωτερικό του μπορεί να είναι έτσι, αλλά μιλάει για πράγματα που υπάρχουν στις ψυχές όλων των ανθρώπων παντού. Το γεγονός ότι αυτή η γυναίκα νοσταλγούσε κάτι απόλυτο μπορεί να υπάρχει παντού, σε όλους τους χρόνους και τόπους. Ο τρόπος βέβαια που εκφράζεται εκείνη τη συγκεκριμένη στιγμή, είναι ο τρόπος της εποχής του Παπαδιαμάντη. Σαν στοιχείο γενικότερο όμως είναι κάτι που υπάρχει στην ανθρώπινη ψυχή.

Συνεντεύξεις: Βαγγέλης Ρητάς

Νίκος Παπάζογλου μουσικός

[...] Η σκηνοθέτις της ταινίας, μου ζήτησε να φτιάξω τη μουσική της ταινίας: έτσι απλά. Μου δάνεισε το βιβλίο «βαρδιάνος στα σόρκα», μετά μουδωσε το σενάριο όπως το είχε φτιάξει, τα συζητήσαμε και εγώ άρχισα να δουλεύω έχοντας υπ' όψιν μου και μουσικά θέματα της Νισύρου που είναι πολύ ιδιαίτερα. Αργότερα προέκυψε και το τραγούδι των τίτλων που εξέπληξε και την Αλεξανδράκη για το πόσο ταίριαζε.

[...] ...Το να φτιάχνεις μουσική για μια ταινία είναι μια απίστευτα γοητευτική ιστορία. Είναι σαν να θέλεις να στρέψεις την κάμερα να δείξει πράγματα που όμως είναι αόρατα και υπάρχουν μόνο σε άλλο πεδίο αναφοράς. Εκεί αρχίζει η δουλειά του μουσικού, και σε αντίστιξη με την εικόνα προσπαθεί να ολοκληρώσει τη ζωγραφιά. Είναι μαγική αυτή η διαδικασία και της παραδίδεται...»

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

Μια πειστική διέξοδος σε ένα κρίριο κοινωνικό ζήτημα που ειδικά τα τελευταία χρόνια έχει γίνει και ελληνικό

Ο άλλος

της Λουκίας Ρικάκη (2005)

Ο οχτάχρονος Γιώργος Γερακιανάκης είναι ο μοναδικός Έλληνας μαθητής στο σχολείο του. Στο μονοθέσιο σχολείο του χωριού Πατσιδερως στο Ηράκλειο, όλοι οι συμμαθητές του Γιώργου είναι Αλβανοί, παιδιά μεταναστών που ήρθαν στην Ελλάδα για μια καλύτερη τύχη και κατέληξαν στο χωριό. Σ' αυτούς οφείλεται το γεγονός ότι το σχολείο παραμένει ανοικτό, χωρίς αυτούς θα είχε κλείσει. Στο σχολείο όλοι διδάσκονται ισότιμα και αυτό διασφαλίζεται από την αφοσίωση του δασκάλου Γιάννη Φραγκιαδάκη. Το έργο του δασκάλου δεν μένει μόνο στο σχολείο, μιας και έχει άμεσο αντίκτυπο στην ομαλή συνύπαρξη και διαβίωση των Αλβανών μεταναστών στο χωριό. Άλλωστε οι μετανάστες είναι πια που φροντίζουν τη γη του χωριού και ελπίζουν κάποια μέρα τα παιδιά τους να ριζώσουν εκεί με μια καλύτερη ζωή.

Η Λουκία Ρικάκη, με αφορμή ένα δημοσίευμα μιας εφημερίδας, ταξίδεψε στο χωριό και κατέγραψε για δυο χρόνια μια πραγματικότητα και ένα μοναδικό παράδειγμα συνύπαρξης. Οι σχέσεις, οι συγκρούσεις, η συγκίνηση, οι μαρτυρίες των βασικών χαρακτήρων της ταινίας δηλαδή των παιδιών-μαθητών του σχολείου, του δασκάλου, του παπά, των γονιών των παιδιών αλλά και των υπολοίπων χωριανών που παίρνουν μέρος στην ταινία, συνθέτουν μια συγκινητική εικόνα όπου η ειρηνική και δημιουργική συνύπαρξη είναι όχι μόνο εφικτή, αλλά και εύφορη.

B.P.

» Ολύμπιον, 11.00

Μια ταινία που «δεν υπήρχε λόγος να γίνει»...

Λουκία Ρικάκη, σκηνοθέτις της ταινίας

Σε μια χρονική συγκυρία που όλοι ασχολούνται με τη μετανάστευση και το ρατσισμό στην Ευρώπη, η ταινία σας είναι πιο επίκαιρη παρά ποτέ. Κατά το σχεδιασμό της περνούσε από το μυαλό σας μια τέτοια εξέλιξη;

Δυστυχώς ναι, περνούσε από το μυαλό μου και γι' αυτό θέλησα να επισημάνω ένα θετικό παράδειγμα συνύπαρξης με άξονα την εκπαίδευση. Η παιδεία αποτελεί βασικό εργαλείο και προτεραιότητα για τους νέους ανθρώπους. Όταν όμως η υποδοχή στο σχολείο είναι αρνητική για τον ξένο, εκεί ξεκινούν πολλά από τα προβλήματα, γιατί βλέπει ότι δεν μπορεί να ανήκει στον πρώτο κοινωνικό του χώρο. Κάτι τέτοιο είχα εισπράξει και εγώ σαν εμπειρία από μια πολύ κακή υποδοχή σε σχολείο της Γερμανίας που πήγα, καθώς δεν ήξερα τη γλώσσα και η περιθωριοποίησή μου ενίσχυσε τον θυμό και το φόβο μου απέναντι σε αυτήν την κοινωνία που με περιθωριοποιούσε με τη βία του αποκλεισμού.

Πόσο εύκολο ήταν να ανοικτούν οι άνθρωποι του χωριού σε έναν άγνωστο σε αυτούς άνθρωπο που θέλει να μιλήσει για την κατάστασή τους και πόσο τελικά συνέβαλλαν στη δημιουργία της ταινίας;

Στην αρχή ήταν βέβαιο πιο κλειστοί, αλλά ο δάσκαλος και η εμπιστοσύνη που κερδίστηκε μεταξύ μας, συνέβαλε καταλυτικά στο να ανοίξουν τα σπίτια τους οι άνθρωποι και να με υποδεχτούν εντέλει πολύ θετικά και πολύ ανοικτά. Είχα όμως οδηγό μου και βασικό οικοδεσπότη το δάσκαλο και τον παπά, οι οποίοι είναι και οι δύο βασικοί συντελεστές αυτού του θετικού παραδείγματος συνύπαρξης στο χωριό Πατσιδερως.

Ως άνθρωπος περισσότερο και λιγότερο σαν σκηνοθέτης υπήρξε κάτι που σας έμεινε περισσότερο μετά το τέλος της ταινίας από την επαφή σας με τους ανθρώπους που εμφανίζονται στο ντοκιμαντέρ;

Επιθυμούσα να μην τελειώσει ποτέ το γύρισμα, γιατί κάθε επίσκεψή μου στο χωριό ήταν για μένα μια αποκάλυψη για τη σχέση μου με το χρόνο, με τη φύση και γενικά τα πράγματα που μας περιβάλλουν. Δυστυχώς η ταινία τελείωσε και ξαναβυθίστηκε στην πόλη.

Συνεχίζετε με αμειώτους ρυθμούς να δημιουργείτε ταινίες, είτε μυθοπλασίας είτε ντο-

κιμαντέρ, έχετε σχεδόν μια ταινία κάθε χρόνο. Ποια η συμβουλή σας προς τους νεότερους σκηνοθέτες που δυσκολεύονται να γυρίσουν τις ταινίες τους;

Το να κάνεις ταινίες είναι για μένα υπόθεση αναπνοής. Καθίσταται επείγον και για αυτό προσπαθώ να ανταποκρίνομαι με κάθε τρόπο σε αυτή την ανάγκη. Έκανα την πρώτη μου μεγάλη μήκους στα 29 και είχα την «τύχη» να απορριφθεί από

το τότε ΕΚΚ και δεν πέρασε καν προκριματική στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Πουλήθηκε όμως σε 18 χώρες στο εξωτερικό! Δεν υπήρξα ποτέ από τα «δικά μας παιδιά» σε οποιοδήποτε καθεστώς και πιστεύω ότι τελικά αυτό ήταν καλό γιατί δεν απέκτησα ποτέ υπαλληλική σχέση με το κράτος. Πιστεύω ότι το κράτος έχει απόλυτη ευθύνη να ενισχύει γενναϊόδωρα τις τέχνες και κυρίως τον κινηματογράφο που είναι ακριβή υπόθεση, αλλά το κράτος δεν το κάνει ή το κάνει ελάχιστα και αυτό είναι απόλυτα εγκληματικό για τις υποθέσεις πολιτισμού της χώρας. Δεν ξέρω πότε και εάν το κράτος θα αποφασίσει να λειτουργήσει διορθωτικά σε αυτό. Αλλά εμείς ως δημιουργοί οφείλουμε να κάνουμε τη δουλειά μας και να διεκδικούμε να την κάνουμε με κάθε τρόπο και οποιοδήποτε κόστος και να μη διεκδικούμε απλά μια καλή σχέση σχεδόν υπαλληλική με την κρατική επιχορήγηση, γιατί με αυτή τη στάση δεν εξυπηρετούμε ούτε την ιδεολογική υπόσταση, ούτε το περιεχόμενο της δουλειάς μας. Η δουλειά της εξουσίας είναι να μην συμβαδίζει με την αίρεση και η τέχνη εάν δεν έχει αιρετικά στοιχεία τότε τι κάνει; Απλά αναπαράγει την άρχουσα αισθητική ιδεολογία και συμβαδίζει με τους περίφημους και εξ' ίσου εγκληματικούς όρους της αγοράς; Ένας Σοβιετικός σκηνοθέτης μου είπε κάποτε ότι η λογοκρισία του δολαρίου είναι πολύ πιο οδυνηρή από την οποιαδήποτε πολιτική λογοκρισία... Είχα πάλι την τύχη και σε αυτή την ταινία, Ο Άλλος, να απορριφθεί παμψηφεί από το ΕΚΚ επί Χρονόπουλου καθώς έκριναν ότι δεν υπάρχει λόγος να γίνει —το έγραψαν και στο σκεπτικό της επιτροπής!— τους ευχαριστώ γιατί ο θυμός είναι και αυτός κινητήρια δύναμη για δημιουργία. Η ταινία έγινε, έχει προβληθεί ήδη σε 20 χώρες, σε διεθνή φεστιβάλ, έχει ήδη βραβευθεί, έχει αγοραστεί, παίζεται σε επιστημονικά συνέδρια και έχει προβληθεί ήδη σε 10 πόλεις και έχει προγραμματιστεί η προβολή της σε

ακόμη 10 σε όλη την Ελλάδα. Δεν ξέρω εάν δικαιούμαι να δίνω συμβουλές πάντως μια θέση την υποστηρίζω δυναμικά. Δεν υπάρχει λόγος για έναν νέο να σήνεται στην ουρά του ΕΚΚ για επιχορήγηση, η τεχνολογία του δίνει τη δυνατότητα να φτιάξει την ταινία του με λίγα, οικονομικά και ας κάνει μια άλλη δουλειά για βιοπορισμό. Σε μια χώρα όπως η Ελλάδα, λόγω του μεγέθους και της γλώσσας, δεν μπορούμε να βιοποριζόμαστε από το σινεμά δυστυχώς. Μου φαίνεται αδιανόητο να έχω τώρα μια ιδέα και να περιμένω 5 χρόνια για να την υλοποιήσω. Σε πέντε χρόνια έχουν έρθει τα πάνω κάτω πώς είναι δυνατόν να ισχύσει η ιδέα με τη φόρα που έχω τώρα, αφού και εγώ θα είμαι άλλος άνθρωπος; Πρέπει να αποφασίσουμε να διεκδικούμε σαν κινηματογραφιστές τον κινηματογράφο ως τρόπο έκφρασης ή ως τρόπο βιοπορισμού. Εγώ κάνω χιλιάδες άλλες δουλειές για να βιοπορίζομαι, ώστε να μπορώ να αποφεύγω τις πελατειακές σχέσεις με το κράτος και να κάνω ταινίες όποτε αυτό καθίσταται επείγον για εμένα και για τις θεματικές με τις οποίες καταπιάνομαι.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρητάς

Κωστής Ζευγαδέλης μουσικός

[...] Πράγματι, με τη Λουκία έχουμε πλέον «συστηθεί» και «γνωρισθεί» και ως εκ τούτου μπορούμε να έχουμε έναν κώδικα επικοινωνίας και δημιουργικής συνεννόησης, αυτό όμως που έχει κατακτηθεί αυτά τα χρόνια και το θεωρώ πολύ σημαντικό, είναι η αμοιβαία εμπιστοσύνη του ενός για τη δουλειά του άλλου.

[...] Το θέμα της ταινίας με οδήγησε ουσιαστικά σε μία σκέψη, ότι όλοι είμαστε «ξένοι» με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο, που περιπλανιόμαστε μέχρι να ριζώσουμε κάπου. Σ' αυτή την περιπλάνηση κουβαλάμε αγωνίες, αισιοδοξία αλλά και λαχτάρα για ένα καλύτερο αύριο. Όπως καταλαβαίνετε σ' αυτή την περιπλάνηση και μιλώ για την υπαρξιακή μετανάστευση του καθενός μας, είμαστε συνήθως μόνοι μας. Αυτές ήταν κυρίως οι σκέψεις, προκειμένου να συνθέσω το βασικό θέμα της ταινίας. Απ' την άλλη, η τρυφερή και ποιητική ματιά της Λουκίας, που βλέπει και υπηρετεί με τον καλύτερο τρόπο την αισιόδοξη πλευρά του θέματος δηλαδή την αναζήτηση, την αλλαγή και την ελπίδα για κάτι καλύτερο, ήταν το σημείο δημιουργικής μας συνεύρεσης και ταύτισης. Όλες αυτές τις εικόνες αλλά και πολλές άλλες, τις απέδωσε ποιητικά με τον καλύτερο τρόπο και η στιχουργός Γιώτα Βασιλακοπούλου, δημιουργώντας έτσι το τραγούδι τίτλων της ταινίας.

[...] Το πιο ενδιαφέρον στη δουλειά μου για την ταινία είναι ότι είχα να κάνω με δύο ισχυρές μουσικές πατριδες, τη μουσική Βόρειο Ηπειρο, που κουβαλάνε «οι ξένοι» και την Κρήτη στην οποία θέλουν να ενσωματωθούν. Αυτή η σύγκρουση των δύο κόσμων είχε για μένα μεγάλο μουσικό ενδιαφέρον και ήταν και η πηγή έμπνευσης για το δεύτερο μουσικό θέμα της ταινίας το οποίο ονομάζω «Ανθρώπων Τόποι».

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

Αναζητάμε το νέο και το περιμένουμε

prginspace

GALAXIA
VACATION CLUB

Μπαμπά θα έρθεις;

Ο χρόνος που περνάτε μαζί τους είναι πολύτιμος. Στις διακοπές θέλετε όλα να είναι τέλεια, για να μπορείτε αναπόσπαστοι να κολυμπήσετε, να παίξετε, να κοιμηθείτε αγκαλιά. Ανακαλύψτε το Galaxia Vacation Club του Ομίλου Ν.Δασκαλαντωνάκη. Πολυτελείς σουίτες, πισίνες, εστιατόρια, jacuzzi, water sports, baby sitting, αλλά και δραστηριότητες που απασχολούν ευχάριστα τα παιδιά.

Μαθετε περισσότερα και κερδίστε ένα μοναδικό τριήμερο για δύο. Στείλτε sms στο 4220 γράφοντας Galaxia κενό, ins και το όνομά σας. Κάθε μέρα 10 τυχεροί. Διακοπές αξέχαστες, για πάντα. Πληροφορίες 210 6387500

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΗΣ

Μοσίνη

κρητική κουζίνα - ρακάδικο
traditional cretan cuisine

Γνήσια κρητική κουζίνα, με προϊόντα αποκλειστικά από την Κρήτη.

Εδώ θα βρείτε την σπιτική τσικουδιά (ρακί) με τον μεζέ της, τον παραδοσιακό ντάκο με προζύμι ψημένο σε ξυλόφουρνο, στάκα με τ' αυγά, λαχανοπιτάκια, ξύγαλο, σητειακές ελιές, απάκι και πολλούς άλλους μεζέδες. Αξίζει να δοκιμάσετε τα σπιτικά πιάτα ημέρας, μαγειρεμένα με αγνά υλικά.

Συμβουλή: αφήστε το προσωπικό του καταστήματος να σας προτείνει γεύσεις και να σας περιποιηθεί με τον ξεχωριστό κρητικό τρόπο φιλοξενίας.

Ανοιχτά από τις 1 το μεσημέρι μέχρι τις 3 το βράδυ. Θα μας βρείτε στην Τσόπελα 2, πίσω από το Κ.Θ.Β.Ε. και στο τηλέφωνο 2310-228.300

Original cretan cuisine, made out of genuine products from Crete. Homemade "raki" with "meze" (traditional appetizers), "dakos" (dried bread baked the old fashion way), based on the famous healthy cretan products. Choose any of the "plates of the day" to get a taste of home cooking. Our advice: let the personel suggest the perfect combination of meals and take care of you the traditional cretan way.

Open from 13:00 pm to 3:00 am. 2 Tsopela str. (behind the National Theater). tel.: 2310-228.300

mythos
PREMIUM AUDIO SYSTEMS

καθηστε αναπαυτικά και ακούστε τον ήχο του μέλλοντος
καθηστε αναπαυτικά και ακούστε τον ήχο του μέλλοντος
καθηστε αναπαυτικά και ακούστε τον ήχο του μέλλοντος

Εκθεση | Εθν. Αντίστασης 7Α | 551 33 Θεσσαλονίκη | Τηλ. & Fax: 2310 457 010
info@mythosaudio.gr www.mythosaudio.com

OLYMPIAKES
ΑΕΡΟΓΡΑΜΜΕΣ

Αγκαλιόζοντας τον κόσμο

ΑΘΗΝΑ
ΕΑΡΑ: ΑΕΔΦ. ΣΠΑΤΩΝ-ΛΟΥΤΣΙΑΣ 5ο κλπ. 19019, ΣΠΑΤΑ
ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 210-3569111 FAX: 210-3569925
ΚΡΑΤΗΣΕΙΣ ΘΕΣΕΩΝ: 210-9666666

www.olympicairlines.com

new Fullfilm Motion Picture film

FUJIFILM
Motion Pictures

The Eterna by Fujifilm not only but extra with

Outstanding Features of ETERNA 500

- Ultra-fine grain
- Outstanding gradation balance
- Excellent sharpness
- Broad exposure latitude
- Enhanced film-to-tape characteristics

FUJICOLOR NEGATIVE FILM
ETERNA
ISO 500

FUJICOLOR POSITIVE FILM
F-CP
ISO 200 / ISO 400

FUJIFILM HELLAS A.E. Ηχούς 1, Π.Φάληρο, Τηλ.: 210 - 9404100, www.fujifilm.gr
ΔΙΑΘΕΣΗ: KaBel, Τηλ.: 210-6858033, Fax: 210-6858034, email: kabel2@otenet.gr

Αδαμίδης ΑΕ

...η κορυφαία επιλογή σας!

Κάντε enter στη νέα εποχή Αδαμίδης ΑΕ

Ένα αυτοκίνητο BMW σημαίνει να έχεις προνόμια στο δρόμο. Να απολαμβάνεις την απόλυτη εμπειρία οδήγησης. Ένα αυτοκίνητο BMW αξίζει το καλύτερο service. Γι' αυτό εμπιστευτείτε την BMW σας στα πιο ικανά χέρια service. Στην Αδαμίδης ΑΕ. Γιατί εμείς στην Αδαμίδης ΑΕ έχουμε προβλέψει κάθε σας διευκόλυνση και σας παραχωρούμε μια BMW 520 ή μια BMW 318 κατά τη διάρκεια παραμονής του αυτοκινήτου στο συνεργείο μας. Έχουμε προβλέψει να απολαμβάνετε άρτια εξυπηρέτηση, καλύτερους όρους χρονομίσθωσης και τελική τιμή, από τους καλύτερα εκπαιδευμένους ανθρώπους και στο πιο ευχάριστο περιβάλλον. Γιατί ένα αυτοκίνητο BMW δεν είναι ένα απλό αυτοκίνητο. Είναι το δικό σας αυτοκίνητο. Κάτι που εμείς, στην Αδαμίδης ΑΕ γνωρίζουμε καλά.

Αδαμίδης ΑΕ
Μέλος του Επέλεχτου Δικτύου Επηρεών BMW Hellas ΑΕ

4ο χλμ. Εθν. Οδού Θεσσαλονίκης - Αθηνών, 570 09 Θεσσαλονίκη
Τηλ.: (2310) 753615
Fax: (2310) 752262

BMW
Ultimate Driving Machine

ISO 9001: 2000

Επισκεφθείτε μας και στο διαδίκτυο: <http://www.adamidis.gr> • e-mail: info@adamidis.gr

ΙΑΝΟΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 7, ΤΗΛ: 2310 277 004 ΑΘΗΝΑ, ΣΤΑΔΙΟΥ 24
www.ianos.gr e-mail: ianos@ianos.gr

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΗΣ
ΧΡΟΝΙΑ ΣΑΝ ΒΡΟΧΗ

Ανέκδοτο αυτοβιογραφικό κείμενο, σίχοι, φωτογραφικό υλικό, δημοσιευμένα και αδημοσίευτα κείμενα για τον μεγάλο δημιουργό και το έργο του. Κυκλοφορεί από τη σειρά ΙΑΝΟΣ ο μελωδός.

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΑΣΜΑΤΑ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2006

Τραγούδια αγάπης, σίχοι που γράφτηκαν για να γίνουν τραγούδια αλλήλ και σίχοι που υπέκυψαν τελικά στη γοητεία της μουσικής. Όποιοι κι αν είναι οι δημιουργοί -Έλληνες, ξένοι, άνδρες, γυναίκες, νεότεροι, αρχαιότεροι, γνωστοί, άγνωστοι- ένα είναι σίγουρο, η μούσα τους είναι η ίδια: η αγάπη.

For sport victims.

Champion
AUTHENTIC ATHLETIC APPAREL

Τι είναι ένας άντρας χωρίς μουστάκι; / Sto je muskarac bez brkova?

του Hrvoje Hribar (Κροατία, 2005)

Ένα εργατικό ατύχημα σε μια οικοδομή έχει μια τραγική κατάληξη. Μετά την περίοδο του πένθους, η νεαρή χήρα, η Tatjana, πλούσια λόγω της αποζημίωσης που έχει εισπράξει, είναι ανήσυχη. Ο λόγος; Όντας ερωτευμένη με το νεαρό ιερέα Stipan, αναζητεί αφορμές και αιτίες για μια μεγαλύτερη οικειότητα. Η εξομολόγηση είναι μια καλή ευκαιρία. Ο νεαρός ιερέας, με πρόβλημα αλκοολισμού στο παρελ-

Διασκευή μιας τηλεοπτικής λατινοαμερικάνικης σαπουνόπερας, που τοποθετεί τη δράση και τους χαρακτήρες σ' ένα βαλκανικό περιβάλλον

θόν, δεν είναι αδιάφορος μπροστά στην εκδήλωση του ερωτικού πόθου. Εν τω μεταξύ ένας χήρος, ο Marinko και η κόρη του Julia, επιστρέφουν στην Κροατία από τη Γερμανία. Όμως για τη νεαρή κοπέλα που έχει τον αέρα και τη ήθη της Ευρώπης, η επιστροφή στην πατρίδα δεν είναι αυτό που ήθελε. Σε μια απροσδόκητη εξέλιξη, η νεαρή κοπέλα γρήγορα ερωτεύεται

τον Stanislav, ποιητή της περιοχής και φανατικό οικολόγο. Ο πατέρας της, έχοντας και αυτός μια οικονομική άνεση λόγω της εργασίας του στη Γερμανία, γοητεύεται από την νεαρή χήρα. Τα πράγματα περιπλέκονται όταν στην περιοχή εμφανίζεται ο δίδυμος αδελφός του πατέρα Stipan, ο στρατηγός Ivica, μαζί με την υπουργό ερωμένη του.

Ο σκηνοθέτης τοποθετεί στο κέντρο της δραματικής πλοκής δύο πρόσωπα: το νεαρό ιερέα, γεμάτο αμφιβολίες για την επιλογή του, και τη γοητευτική χήρα που αποφασίζει να διεκδικήσει δυναμικά τη ζωή και τον έρωτά της. Βασισμένη πάνω στις δομές του μελοδράματος και έχοντας μια πληθώρα χαρακτήρων, η αφήγηση παρακολουθεί τις αισθηματικές περιπέτειες και τις ανατροπές στη σχέση τους. Όμως αυτό που πραγματικά κάνει η σκηνοθεσία είναι μια διασκευή μιας τηλεοπτικής λατινοαμερικάνικης σαπουνόπερας, τοποθετώντας δράση και χαρακτήρες σ' ένα βαλκανικό περιβάλλον. Η συμπάθεια και η θετική διάθεση με την οποία προσεγγίζονται οι χαρακτήρες και το φόντο στο οποίο διαδραματίζεται η ταινία σφραγίζουν μ' ένα ιδιαίτερο τρόπο την εικόνα της.

Κινέ Σταύρος Τορνές, 15:30

SPOTLIGHT: ΚΥΤΛUG ΑΤΑΜΑΝ

Η Λόλα και ο Μπιλιντικίντ / Lola + Bilidikid

(Γερμανία, 1998)

Η Lola είναι ένας τραβεστί που παρουσιάζει ένα drag show σ' ένα gay κλαμπ. Συζεί με τον Bilidikid ένα ομοεθνή του τούρκο μετανάστη με τον οποίο και διατηρεί ερωτική σχέση. Ο Bilidikid πιέζει την Lola να κάνει εγχείρηση αλλαγής φύλλου για να παντρευτούν. Η Lola και οι τραβεστί φίλοι του απειλούνται από μια ομάδα νεοναζι νεαρών. Στην παρέα των φίλων της Lola ανήκει και ο Iskenker που εργάζεται σαν αρσενική πόρνη. Η γνωριμία του όμως με τον Friedrich, έναν αριστοκράτη αρχιτέκτονα παίρνει μια απροσδόκητη τροπή καθώς τον ερωτεύεται. Εν τω μεταξύ η Lola προσπαθεί να έρθει σε επαφή με την οικογένειά του. Ο μεγάλος του αδελφός Osman τον διώχνει, όμως ο Murat ο μικρός του αδελφός που αγνοούσε την ύπαρξή του τον ακολουθεί. Τον συναντά στο gay κλαμπ και ορίζουν ένα ραντεβού για την επόμενη μέρα. Όμως η Lola δεν εμφανίζεται στο ραντεβού και ο Murat μαζί με τον Bilidikid προσπαθούν να ανακαλύψουν τι συνέβη.

Οι αναμνήσεις από τις ταινίες του Rainer Werner Fassbinder είναι έντονες σ' αυτή την ταινία και ο λόγος δεν είναι ούτε ο τόπος που διαδραματίζεται (η Γερμανία) ούτε το περιβάλλον της, ο κόσμος των τραβεστί και ομοφυλόφιλων. Το κεντρικό ζήτημα στο οποίο επικε-

Το κεντρικό ζήτημα στο οποίο επικεντρώνεται η δραματική πλοκή είναι η αποκάλυψη της αλήθειας για την σεξουαλική ταυτότητα και για τις σχέσεις

ντρώνεται η δραματική πλοκή είναι η αποκάλυψη της αλήθειας για τη σεξουαλική ταυτότητα, για τις σχέσεις. Έτσι, κεντρικό πρόσωπο δεν είναι μόνο η Lola (και το σκοτεινό της οικογενειακό παρελθόν που πρέπει να φωτισθεί) αλλά και ο Murat που πρέπει να ανακαλύψει την αλήθεια για τη σεξουαλική του ταυτότητα. Ο σκηνοθέτης περιγράφει έναν κόσμο όπου αυτό που απειλείται είτε από την εμπορευματοποίηση της σεξουαλικότητας (πορνεία) είτε από την υποκρισία, είναι η αληθινή αγάπη. Το τέλος της ταινίας όπου ο νεαρός Murat βγάζει την περούκα του τραβεστί και η μητέρα του βγάζει την ισλαμική μανδύλα, είναι ενδεικτικό των προβληματισμών του σκηνοθέτη. Βραβευμένη στα φεστιβάλ Βερολίνου και Τορίνο η ταινία προκάλεσε σάλο στην Τουρκία και απειλές εκτοξεύθηκαν κατά του σκηνοθέτη.

Κινέ Σταύρος Τορνές, 13:00

Δύο κορίτσια / Iki genc kiz

(Τουρκία, 2005)

Ταινία που καταγράφει την πορεία δύο κοριτσιών προς τον αυτοπροσδιορισμό, την ανεξάρτησή τους από το νοσηρό περιβάλλον στο οποίο ζουν.

Η Behiye ζει σ' ένα δύσκολο οικογενειακό περιβάλλον: αισθάνεται να καταπιέζεται από την συντηρητικών ηθών οικογένειά της αλλά και από τον αυταρχικό αδελφό της. Θα γνωρίσει την Handan που ζει μια τελείως διαφορετική ζωή: είναι χωρίς πατέρα και μένει μαζί με την ελαφρών ηθών μητέρα της. Οι δύο κοπέλες γρήγορα θα γίνουν φίλες: επισκέψεις στα καταστήματα καλλυντικών, βόλτες στην ευρωπαϊκή Κωνσταντινούπολη. Η Behiye, γοητευμένη από τη φίλη της και τον ανέμελο τρόπο ζωής της, θα φύγει από το σπίτι και θα πάει να μείνει μαζί με την Handan και τη μητέρα της. Η Handan είναι απογοητευμένη από τη ζωή που ζει και προσπαθεί να βρει τον πατέρα της, ο οποίος έχει μεταναστεύσει στη Αυστραλία. Οι δύο κοπέλες κάνουν παρέα με τον Erim και το φίλο του, όμως η Behiye είναι καχύποπτη απέναντί τους. Όταν η Handan θα αποφασίσει να βγει ραντεβού μαζί τους, οι δύο φίλες θα τσακωθούν. Η συμβίωση της Behiye με την Handan και τη μητέρα της είναι προβληματική, εντάσεις και τσακωμοί προκαλούνται.

Η ταινία θα μπορούσε να 'ναι το πορτραίτο της γυναικείας φιλίας στα δύσκολα χρόνια της εφηβείας. Όμως η σκόπευση του σκηνοθέτη είναι ευρύτερη: αυτό που παρουσιάζει είναι δύο κοπέλες οι οποίες είναι φυλακισμένες στη ζωή που κάνουν. Η Behiye λόγω των συντηρητικών και παραδοσιακών ηθών, η Handan λόγω της ελευθεριότητας που χαρακτηρίζει τη ζωή της μητέρας της. Για τον σκηνοθέτη, όπως συμβαίνει και στην προηγούμενη του ταινία *Lola and Bilidikid*, έτσι και σ' αυτήν, το διαφορετικό απειλείται από τα συντηρητικά ήθη:

μόνος δρόμος η προσωπική επανάσταση. Και οι δύο κοπέλες μοιάζουν να αναζητούν τη θερμότητα των συναισθημάτων και σταθερό έδαφος για να υπάρξουν. Και τη μεν θερμότητα μπορούν να βρουν στη μεταξύ τους σχέση, το δε σταθερό έδαφος παραμένει διαρκώς ένα ζητούμενο. Η ταινία καταγράφει λοιπόν την πορεία των δύο κοριτσιών προς τον αυτοπροσδιορισμό, την ανεξάρτησή τους από το νοσηρό περιβάλλον στο οποίο ζουν. Οι ήττες της μίας ή οι νίκες της άλλης σ' αυτόν τον αγώνα δεν είναι παρά μικρά βήματα προς την ελευθερία.

Κινέ Σταύρος Τορνές, 20:30

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπίμπας
ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

PUBLICATION OF THE 46th THESSALONIKI INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

It was so hard to get into last night's opening ceremony, that three people took to the roof of the Olympion and descended with mountain-climbers gear. Then they tossed silver glitter all over us below and did various acrobatics. No, this was actually part of the plan of the 46th Thessaloniki International Film Festival to start with a bang, which they pulled off. The sinuous dancer and the threesome of acrobats (one of which cut a symbolic ribbon over our heads) were a hard act to follow, but in the semi-short opening ceremony, actors Yoyo Brebou and Yiorgos Karamihos tried to keep things lively.

New festival head and film producer Despina Mouzaki was short and sweet when she reminded the audience that, in Europe, cinema is more than entertainment – it's about preserving cultural identities from the many-headed beast of mass media globalization. She thanked the previous generations of people who had worked on the festival (including those who had done so in a low-key way) for building something lasting.

Both Mouzaki and festival president, the actor Georges Corraface addressed filmgoers. Mouzaki asked viewers to be "conspirators" in saving common memories. Corraface, in his charmingly earnest way, asked viewers to feel "track" (the Greek word for "stagefright") whenever they go to a film, because, "A film is not lit by the light of the project, but by the light within every viewer." While long political speeches tend to dull the little bulb inside most people, the mayor of Thessaloniki (Papageorgopoulos), the Minister of Thrace and Macedonia (Tsiartsonis) and deputy Culture Minister Petros Tatoulis did their bit, bodyguards and TV cameras in tow.

The standing ovation went to the makers of opening film "Hell", which was THE major draw for film-lovers last night. Danis Tanovic received a standing ovation every time his previous film, "No Man's Land" was mentioned. Tanovic's film went over better than his opening joke. "I knew about Thessaloniki from school," he said, having read about it being on the front line of a big battle. The city didn't appear to be in such bad shape, though,

he added. The lights dimmed with those that didn't understand English wondering what that example of Balkan humor was about.

Expectations are generally high. Earlier in the day, a few film critics were polled about their expectations. Hellenic National Television reporter Eve Tsirigotakis replied without a doubt she is eagerly anticipating Michael Winterbottom's appearance. She also added: "I'm really crossing my fingers for the Coppola clan to arrive." The director, NET's reporter said, "really speaks to my soul." Critic and budding documentary maker Yannis Frangoulis said he couldn't wait to see all of Park Chan-wook's vengeance trilogy. All it took was seeing "Old Boy" and he was hooked. As far as Greek films go, he recommends docs "Buzz" and "Black Baaa" (or is it "Beh?").

Thessaloniki regular Marianthi Milona (of Deutschland Radio fame) said she was keen on "seeing Storaro up close." Not only his importance as a cinematographer amazes her, but his "fight to be recognized", as the light does not always shine on those behind the camera. As a reporter based in Central Europe, Milona comes to the festival each year eager to see what Balkan directors have to say about their world and how they go about capturing it. For many of them, she points out, "Thessaloniki is the first step."

Babis Aktsoglou, of weekly magazine Athinorama, says he's looking forward to the films of Seijun Suzuki, though the midnight screening schedule may be a bit grueling. He's also planning on catching Winterbottom's most recent film, "9 Songs". Finally, Thessaloniki-based journalist Dimosthenis Xifilinos said he's going to take in as much as possible of the International Competition, which he feels really "reflects the festival". He's also curious about the new Independence Days section.

...Let the festival begin. This writer's off to the 11pm Hou Hsiao-hsien!

Angelike Contis

The opening ceremony ran through the gamut of styles –from circus performers, to earnest appeals to cultural heritages and Balkan humor. Now cinema-lovers can dig into their seats and take control of events with their passively powerful reactions.

Festival razzle-dazzle

Despina Mouzaki, Danis Tanovic and his producer

Bright and early this morning, at 10am, the Balkan Fund will kick off. Be kind to the countless screenwriters from Greece and its neighbors who are in town for this event. Their 14 script babies will be molded and evaluated by their peers and pros. Slovenia's Mazzini/Celarc team go first, breaking the waters for the rest. Later in the day, Balkan Fund "graduate" Kutlug Ataman will share his experiences with the fund.

Today marks the beginning of the festival's tribute to Greek-American film master Dean Tavoularis. An exhibit showing different angles on his art (and thought-processes) opens at 9pm at the Macedonian Museum of Contemporary Art. Festival honorary guest Tavoularis speaks to the press today at 1pm (in coffee-jittery, chattery Warehouse "C", as tradition dictates).

Though they may be seduced by Paul Friedlander's swirling light décor above the press conference area, journos will also have a chance to quiz Oscar-winning director Danis Tanovic (1pm) and Turkey's Ataman (2pm).

Among the Greek premieres today are "Liubi" (10pm), about a man and woman escaping their drab realities with one another, and festival president Georges Corraface's passion-heavy new film "Chariton's Choir" (8pm). The festival's intriguing focus on filmmaker Alexis Bistikas, who was lost before his time, kicks off with a special ceremony today at 5pm.

Documentary buffs may appreciate at least two films today, Lucia Rikaki's "The Other" (11am), a sweet, but even-handed look at Greek multiculturalism at work in a small school in Crete, and Edo Bertoglio's New York 70's/80's downtown scene film "Face Addict" (5.15pm).

At midnight, there will be a special honorary event with the much-anticipated director, Mr. Vengeance himself, Park Chan-wook.

Angelike Contis

Penguins storm OLYMPION

Tomorrow's children's film, "The Emperor's Journey", tells the story of the Emperor Penguins' annual 70-mile migration trek inland to their breeding ground where they pair up and mate as winter sets in. The female then lays a single egg, which the male must balance on top of his feet for three months until it hatches, while enduring 100mph winds and temperatures of -50°C. The documentary, by French filmmaker Luc Jacquet, has created a storm worldwide - especially in the US where it has become the second most successful documentary in US box office history after Michael Moore's "Fahrenheit 9/11". Having just been nominated as one of fifteen documentaries short-listed for this year's Oscars, 2005 seems set to be the Year of the Penguin. Shooting the 80-minute film was no easy task for the four-person crew as it took 14 months of endurance in the heart of probably the world's most isolated and inhospitable region. Jacquet and three cameramen sailed to the Antarctic and filmed near a French scientific base. That part of the Antarctic enjoys only two hours of light, even in midwinter. This meant the team could only work during that window, filming with specially adapted cold-weather cameras and with balloon-mounted equipment for aerial shots.

The epic journey of the feathered superheroes achieved what has never been achieved in the US before. As Joe Leydon a film critic for Hollywood trade paper Variety explained: "The more you think about it the more freakish the success of this movie really is.... For most Americans, when they hear the word documentary, it's like Superman hearing the word kryptonite - they involuntarily wince." The film also managed to start a political debate in the US, with the American family-values lobby

Meet the director: Alicia Scherson ("Play")

We emailed the same - admittedly goofy- eight questions to all the international competition directors. Here's the first such virtual replies, from Alicia Scherson, of "Play", about two strangers brought together by a suitcase. The film debuts today.

What was the film that you most enjoyed watching in 2005?

"Cache" by Michael Haneke; "4" by Ilya Khrzhanovsky, although maybe enjoy isn't the right word.

What do you most love about the city or neighborhood where you live?

Leaving it and coming back to it.

If directing films is your top talent, what is your second talent in life?

Wasting time.

Do you have a pet? If so, what is it and what's its name?

A ficus tree, called tree.

What was the most embarrassing, difficult or dangerous moment in making your film?

The magician rabbits escaped and suddenly a scene from the movie became real with all the guests chasing them through the garden (but in real life the rabbits are so much faster than in the movies)

What music CD did you listen to the most while creating the film?

I think it was Chelsea Girl by Nico and also L'altra, whose music I ended up using.

Who is your favorite figure of Greek mythology, history or philosophy?

Perseus, winged sandals are back.

How much coffee do you drink each day (and what kind)?

One cup a day, with two shots of espresso diluted in some hot water.

The Day 2 Agenda

promoting the Emperor Penguins as role models. Their determination for survival, monogamy, sacrifice and child-caring also struck a cord with the religious right. Church groups block-booked cinemas and held post-screening discussions. What the American religious right did not seem to take into account, although it is mentioned in the film, is that Emperor Penguins are only monogamous for one breeding cycle. And somewhere along the debate, the media found out that Central Park Zoo in New York had a resident pair of gay penguins, who were devoted parents to an abandoned egg.

So while the role model argument may have fallen thin, it is not hard to see why the film encourages the desire to attribute human characteristics to the Penguins. It may have a lot to do with their recognizably human shape of course, but the film also humanizes Emperors. In the original, French, version (which is at the festival) actors' voices speak for the penguins, attributing human emotions to the birds' behavior.

In the English-language version, which uses exactly the same footage, the film remains predominantly a love story. Morgan Freeman's narration is not devoid of sentimentality, but it is considerably more no-nonsense than that of the French version. *The film is showing on Sunday at noon at the Olympion Theatre. It is due to be released more generally by Greek distributors Playtime.

Basic Thess site-seeing

In 1916, H.G. Dwight, a writer for National Geographic, was struck by Thessaloniki's seeming indifference to the needs of the tourists: "So little indeed has she yet taken in, as the remainder of Europe has so profitably done, the possibilities of a past, that I was unable to locate there a map of the city... And as I went from shop to shop in search of photos of the churches, I was followed by an officer..." (from Mark Mazower's "Salonika City of Ghosts")

Although a lot has changed since the National Geographic writer visited Thessaloniki, some of the city's most prominent sites have been standing in the city center for considerably longer.

- Parts of the **Roman Agora**, the administrative center of ancient Thessaloniki, can still be seen in the city center, north of Dikastirion sq. Its construction began at the end of the 2nd century A.D. on the site of an older forum.
- The **Rotonda**, a domed building of early 4th century A.D., which served as a mausoleum for emperor Galerius, is now the church of Saint George. You can see the minaret, which was turned into a mosque during the Turkish occupation. (From center, follow Egnatia st. east until you see the city's impressive 298 A.D. Arch, then go north.)
- The city's landmark is the **White Tower**, a defensive structure dated to the 15th century. Later, it was used as a guard's quarters by the Janissaries

and as a prison for those convicted to death. It was built on the site of a Byzantine tower. You can't help by coming across it walking east along the waterfront.

- Just walk north, with your back to the harbour and you will eventually reach **Kastra** (the city's old walled quarter). The panoramic view is not to be beat.
- If you have time for only one museum: **The Archaeological Museum** (6 M. Andronikou St, tel. 2310-830538) with its astonishing collection of finds from the ancient tombs in Vergina, Macedonia's first capital, is a must see.

Elinda Labropoulou

Η ΕΡΤ ΣΤΗΡΙΖΕΙ
ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

MOVIES

ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
www.ert.gr